

July 2021

CANBERRA LANKAN

Working Committee

Chairman

Jayantha Somasundaram

Editors

Sangita Ashok
Tarinda Gunawardena
Subramaniam Sukumar

Technical Designer

Irantha Rajapaksha

Committee Members

Lasath Lecamwasam

Canberra Lankan is an e-journal published in English, Sinhala and Tamil. No material, including advertisements designed by Canberra Lankan may be reproduced in part or in whole without the written consent of the editor.

Opinions carried in Canberra Lankan are those of the contributors and not necessarily endorsed by Canberra Lankan Editorial Committee.

All correspondence should be addressed to:

Canberra Lankan;

Email:
canlankan1@gmail.com

Web: www.aslaact.com

Editorial

By Sangita Ashok

We are truly in a world that is seeing an overload of information. From waking to sleeping, we are constantly being manipulated by the media whether it is the television, the radio, the print media and now electronic media. Most of us are increasingly waking up to our phones. What happened to the days that Boris Gardiner crooned “*I wanna wake up with you*”? He like us never imagined a world where the delicate music of messages on our phone would signal our reason to wake up to a new day. From *whatsapp*, *facebook*, messenger, emails, instagram, twitter and the many platforms, we have been sent into an overdrive of mental action, restlessness and constant desire for more mixed messages, constant chatter, global news that focuses on the ills that face our world, and a newly emerging global consciousness.

Yet, I believe our intelligence has not flourished but is at an all-time low. We are consumers of information, greedy and aspiring for more, our nerves are on constant edge seeking

contactless contact. This is truly an era of meaningless speeches, long drawn out discussions and we are increasingly drowning in the noise of communication. Faces morph out of zoom, take on new personas, we see what we want to see, the word does not match the action, and there is a race for more of everything. This rapid phase in communication is in contrast to the increasing constraining in our freedom of speech and assembly. So we are increasingly a victim of miscommunication, lies and deception despite our efforts to bring in an element of accountability and transparency in the way we interact with each other.

The warmth in a touch, a sigh, the closeness and intimacy has now been taken out of our lives. It is another sign of our consumerist, materialistic times. We can blame a lot of this on the pandemic, the virus of our lives. But over the years, we as humans have been working on increasing our contactless contact online, our soul-less intimacy. Meeting one on one is hard, our souls cannot blossom in unison, time is at a premium, and there is a decline in our humaneness. We have been happy to go down this formal path of calling the shots in talking only when we feel like speaking, hearing only when we feel like listening. Welcome to the apps and Facetime when we connect to our ageing parents that we left behind in our search for greener pastures, our loved ones, friends and family. |

We cannot soothe away their pain, take them for walks, or talk to them and listen to their stories, however harder we laugh with them, pretend to be in their lives, and bring them happiness in the fading years of their lives.

Recently, I joined laughter yoga classes online once a week. For 25-30 minutes, I listen to the mindless laughter of the tutor on zoom.

In the confines of my room, the sound of my laughter as I mouth the laugh using the vowel sounds of a, e, i, o and u sounds eerie, grotesque almost. I am learning to laugh all over again. I am trying to trick my brain to assume that my fake laughter is real laughter so that my brain can process all the healthy emotions and help me to

release the much needed endorphins to reduce blood pressure, make pain bearable because laughter is indeed the best medicine. When I was little, I had every reason to smile. The warmth of the sun, just the mere waking up to being alive and going about life brought the a to my lips. The warm embrace of my parents' love, the rushed walk early morning to catch the bus, meeting friends on crowded buses, the giggles with my classmates. I never imagined a day without laughter by my side. Laughter and music filled my days. Life was not easy, it took four hours of commuting to and fro to school. I was almost always late to school despite leaving home around 5:45am. Still, there was happiness in watching the world as it was go by. Maybe it was just the spring of youth.

Bliss was it in that dawn to be alive,

But to be young was very heaven! – Oh! times

We are beginning to take ourselves very seriously. Yes, the business of life is not to be trifled with. We are in the grip of a society that is soul-less, the dollar is our identity, big cars and big homes, the latest gadgets, all that reeks of western influence has seduced our sensibilities. The prevalent attitude is definitely not the values that were instilled in me of hard work, study and the desire to compete with oneself. To be a better human being, to be kind and compassionate, treat everyone equally, and with decency. Yes, decency is very much an unknown word.

In our frantic desperation to achieve and compete we have lost ourselves, our innate sense of compassion, integrity, basic human values of fairness, equality and justice. Instead, we are desperately seeking to consolidate our power at whatever human cost. Lies are spun, favourites are backed and there is the torrid attempt to gain name and fame at any price. The stakes are high, and we are running with the wind, with those in power in our search for our two seconds of undeserved glory.

We are very much a colonised people. Over hundreds of years of colonialism have instilled in us the desire to be the minion, to serve what we consider a superior race. So here we are desperately leaving for foreign shores. Leaving a country that gave most of us our first break, free education until university level, unparalleled by any other country in the world. Glorifying the language of our colonial masters and relegating the richness of Sanskrit and Pali to the fate of non-existence. Glorifying, our colonial masters and their way of life, we have crossed oceans.

But a few years in a white country, you realise you are 'an indian'. We need more Indians was the mantra that I had to listen to from a pompous departmental head. You watch young graduates climb the ladder with such ease and alacrity, the skin colour helps. You cry at interview commentaries that are handed down to you. Harsh statements of your incompetency are given to you by lazy

managers. You know that you are not this.

But we have left our motherland behind, and with it our identity. We start life anew. But to what end? Have we failed our motherland in our search to integrate into a culture that is alien to us? Have we played a part in the development of our motherland? By giving handouts to our motherland as a way of assuaging our guilt, have we really paid our tribute to our country and her people? By leaving her shores, have we not failed her?

We are a generation caught in the crossroads of not belonging in this alien culture, tossed between new worldviews, the world of our children; and then again in the world of our parents, the way of life that we knew and identified with, longing for our warm summer home in Sri Lanka, the pearl of the orient. Our choices have now bound us to where we find ourselves.

We need to take pride in our motherland. Truly what a beautiful country, Sri Lanka is! Abounding with natural resources, gems, crops, glorious weather and year-round sunshine, beautiful landscapes, warm waters and beaches, luxurious palm trees fringing the beaches, Sri Lanka is an island country that is lush and incomparable. Fast track to Australia, the dusty roads, cold weather, expensive holiday rentals that hardly speak of service, the unrelenting weather; any comparison to our motherland is impossible. Yet we have made this large island Australia our

home, while we live in the dream of warm, breezy nights in Colombo, monsoonal seasons, in the trance of the 'koha' cooing, the blue seas and sunshine. We embrace the message of the Buddha, pay obeisance to all of our Hindu Gods, listen to the call of Islam, and seek to understand the Sunday gospel.

It is of course not easy to remove ourselves from the life that we have now chosen. We need to accept our choices and keep going. Keep going is an eternal wisdom. It includes the notion of acting responsibly, of being able to respond. In this lies your ability to live in freedom. The outer world will continue to chatter and we as human beings will continue to be enslaved to it. Our inner life is within our command. I hope that we will begin to respond to our motherland. We have made our adopted country even richer by offering our services in exchange for the dollar. There is glory in going back to Sri Lanka and bragging about the roads and infrastructure in a developed world, showing off our accents, glorifying the laws and rigid regulations framework but happily flouting them when returning back to our roots.

There is more glory in working for our motherland. It is my dream that one day we will regain Sri Lanka to its proud heritage. To do this we need to unite as a people. We need to let go our past differences. To forge ahead, we need to focus on the need of the hour to develop our economy, our education, social and economic

welfare. We need to heal as a people and try to regain our isle of paradise.

Let the journey begin.

*Let the
journey begin!*

**Ayubowan! Wanakkam! As-Salaam- Alaikum! Greetings!
Lasath Lecamwasam. ASLA President**

Let's Help them Breathe Again! - GoFundMe <https://gofund.me/04f2de45>

With the resurgence of the pandemic in Sri Lanka, the Canberra based Sri Lankan organisations united to combine our efforts for a fundraiser campaign under the banner of

Canberra Covid HelpLanka. The participating associations included ASLA, AAUPCC, ASLABA SLDVA, LCF and the cricket clubs Lions and Singha. As the current president of ASLA, I had the privilege to serve as the Chairperson of the group.

From the onset we decided that this would be an effort by the Canberra Sri Lankan Community, and we would take responsibility for raising funds, coordinating with appropriate authorities in Sri Lanka to identify urgently required medical equipment and to find a suitable hospital where the equipment we send could be used immediately to help critically ill patients immediately.

This experience was more than simply a fund raiser for me. It was a good opportunity to interact with fellow Sri Lankans from different Associations, to listen to their viewpoints and to make decisions through consensus. I also had the privilege to develop new friendships with others having a passion to help our beloved Sri Lanka.

The campaign initially targeted to raise \$25,000. We had the advantage of having a Doctor and a Biomedical Engineer working with us in Canberra and coordinating with the Ceylon College of Critical Care Specialists, to identify suitable medical equipment that was affordable within our forecasted budget. We had organised a Dinner/Dance/Auction at the Hellenic Club, however this had to be cancelled at short notice due to the escalating situation in Sydney and other states.

To date, we have collected about \$16,000 through donations to the GoFundMe campaign and through direct transfers to the ASLA bank account. The ASLA Treasurer and I will ensure that we maintain transparency to representatives from all participating Associations and accountability for all the funds raised. We will keep the community advised of progress.

With the funds raised to date, we are in the process of purchasing four high quality (Fisher & Paykel) High Flow Oxygen Therapy Machines with the necessary accessories. We have identified the new High Dependency Unit at the National Hospital in Colombo- which is the final referral centre in Sri Lanka, as the recipient of these machines.

I wish to sincerely acknowledge the support and goodwill from the Canberra Associations, their members and the numerous well-wishers for their assistance towards this effort. This included generous contributions received from non-Sri Lankans to the GoFundMe campaign and the donations for the fundraiser auction we had planned. The GoFundMe account will be open until the 15th August. Any money collected will be used towards the airfreighting costs to Sri Lankan Airlines, and for the provision of further medical equipment to Sri Lanka.

Further information about this campaign can be found in www.ASLAACT.com. For anyone, wishing to make financial contributions, the GoFundMe campaign will be open until the 15th August 2021.

කැන්බරාවෙන් සහයෝගයක් ලංකාවට

GoFundMe ගිණුමෙන් <https://gofund.me/04f2de45> සහ ASLA බැංකු ගිණුමට සෘජුව ම පරිත්‍යාග කරන ලද අරමුදල් මේ දක්වා \$16, 000 ක් පමණ එකතු කර ඇති බව සතුවත් ප්‍රකාශ කරමු. වැඩි විස්තර www.ASLAACT වෙබ් එකට ගොස් බලා ගන්න පුළුවනි.

මෙම අරමුදල කැන්බරා වල ශ්‍රී ලංකා සංගමය විසින් ASLA, ASLBA, SLDVA, AAUPCC, LCF, කැන්බරා ක්‍රිකට් සමාජය සහ සිංහ & ලයන්ස් යන සංවිධාන සමග කරන ලද සාමූහික ප්‍රයත්නයක ප්‍රතිඵලයකි.

මේ දක්වා එකතු කර ඇති මුදල් සමග, අපි ජූලි මස 21 දින අවසන් වන විට ශ්‍රී ලංකාවට “ඉහල ප්‍රවාහ නාසික ඔක්සිජන් චිකිත්සක” (High Flow Nasal Oxygen Therapy Machines) යන්ත්‍ර හතරක් (පහත පින්තූරයේ පෙන්වා ඇති පරිදි) ගුවන් මගින් යැවීමට නියමිතයි. කොළඹ ජාතික රෝහලේ දැඩි සත්කාර ඒකකයේ විශේෂඥ වෛද්‍ය වරුන්ගේ සංගමය සමග සන්නිවේදනය කරමින් ඉන්න අපට දැන ගන්න ලැබුණේ මෙම යන්ත්‍ර සඳහා ජාතික රෝහලේ දැඩි සත්කාර ඒකකය සඳහා හදිසි අගයනාවයක් තිබෙන බවයි.

අරමුදල් එකතු කිරීම සඳහා Hellenic Club එකේ පවත්වන්නට නියමිත ව තිබුණ රාති භෝජන සංග්‍රහය සහ වෙන්දේසිය එම කාලයේ ඇති වූන කොවිඩ්-19 ගැටළු තත්වය නිසා අවලංගු කිරීමට සිදු විය. ඒ සඳහා ඔබ ලබා ගත් ප්‍රවේශ පත්‍ර ගාස්තු ඔබ ප්‍රවේශ පත්‍ර ලබාගත් ඒ අදාළ අයගෙන් ආපසු ලබා ගත හැකිය. ඒවගේම මෙම යන්ත්‍ර වැඩි ප්‍රමාණයක් ලංකාවට යැවීමට හැකිවන පරිදි ඔබ එම මුදල මෙම වටිනා කාර්ය සඳහා පරිත්‍යාග කරනු ඇතැයි කියා අපි අවංකවම බලාපොරොත්තු වෙමු. මෙම අවස්ථාවේ අපි කැන්බරා වල ජීවත් වීමට ලැබීම වාසනාවක් වන අතර ලංකාවේ මෙම තත්වය යටතේ ජීවත් වන සෑමට යලි **සැනසුම් සුස්මක් ගන්න අපි උදව් කරමු.**

Guest Column by Lal Wijesiriwardana

යාපනයේ දින කිහිපයක් - 1 කොටස

අවුරුදු තිහක් තිස්සේ පැවති යුද්ධය දරුණුව පැවති කාලයේ පවා කැන්බරා නගරයේ සිංහල ක්‍රිකට් කණ්ඩායම වූ ලයන්ස් සහ දෙමළ අයගේ කණ්ඩායම වූ සිලනීස් අතර වාර්ෂික තරඟය පැවැත්වුණේ මිත්‍රශීලීවය. 2008 වසරේදී, සිලනීස් නායක මට කතා කොට සිටින ක්‍රිකට් සමාජයක් අවුරුදු හතලිහට වඩා වැඩිමහල් අයගේ තරඟාවලියක් පවත්වන්නට යන බව කීවේය. ඒ සඳහා කැන්බරාවලිනුත් කණ්ඩායමක් ඉදිරිපත් කරන බවත් එම කණ්ඩායමට සෙල්ලම් කිරීමට ආරාධනයක් ද කළේය. මම කැමැත්ත පලකළේ එම තරඟාවලිය ගැන කිසිම දෙයක් දැන නොවෙයි, හුදෙක්ම ක්‍රිකට් වලට ඇති ආසාව නිසයි.

එය සිටින හි දෙමළ ප්‍රවීණයන්ගේ තරඟාවලිය (Sydney Tamil Masters Cricket Tournament) යනුවෙන් වයස අවුරුදු හතලිහට වැඩි දෙමළ අය සඳහා සංවිධානය කළ තරඟාවලියක් බව දැනගත්තේ පසුවයි. එහෙත් මට එය ප්‍රශ්නයක් නොවූයේ, තරඟාවලියේ නම කෙසේ වෙතත් සෙල්ලම් කරන්නේ ක්‍රිකට් වලට කැමති අය වූ නිසයි. සියලුම කන්ඩායම් සිටින වල කණ්ඩායම් වූ නිසා තරඟ සිටින වල පැවැත්වෙනවා නම් අපට පැය තුනක් පමණ කාර්වලින් යාමට තිබුණු නිසා, සිටින කැන්බරා අතරේ වූ ගෝල්බර්න් නගරයේ ක්‍රීඩා පිටියක පැවැත්වීමට අනෙක් කන්ඩායම් එකඟකරවා ගැනීමට අපේ නායක ශිවා සමත් විය. මෙම කණ්ඩායමට සිංහල ක්‍රීඩකයන් තුන් දෙනෙකුට ආරාධනා කොට තිබුණි.

පලමු තරඟය මට අදත් හොඳට මතකයි. මට මතක හැටියට අපි තරඟයෙන් දිනුම්, නමුත් ජය පරාජය නොව ඉතාම සුහදව නියම මහන්වරුන් මෙන් එම තරඟය සෙල්ලම් කළ ආකාරයත්, එමෙන්ම තරඟයෙන් පසු අපි එක්වී විශාල ගසක් යට සිංහල බයිලා මැදට ඔවුන්ගේ දෙමළ වචනත් එක් කොට ගී කියමින් නටමින් හිරු බැස යනතෙක් ගත කළ සොදුරු කාලයත් හැමදා මගේ සිතෙන් මැකී නොයාවී. එම තරඟාවලිය අවසානයේ දෙතුන් දෙනෙකු හැරුණු කොට (පසුව දැනගත් පරිදි එල්.ටී.ටී.ඊ පක්ෂපාතීන්) අනෙක් සියලු දෙනාම මගේ මිතුරන් බවට පත් උනේ නිරායාසයෙනි.

එසිනුත් විශේෂයෙන්ම මා සමග ඉතාම මිත්‍ර වූයේ මනිමාරන් ය. ඔහුමා සමග පාසල් කාලය ගැන කතා කරන විට, මා මාතර රාහුලයේ ක්‍රිකට් කණ්ඩායමේ නායකයා වූ වසරේ ඔහු ජේදුරු තුඩුවේ (උතුරු කොනේ නගරයේ) හාට්ලි විද්‍යාලයේ ක්‍රිකට් නායකයා වී ඇති බව දැන ගත්තෙමු. නමුත් අපි කිසි දිනක එකිනෙකා සමග සෙල්ලම් කිරීම කෙසේ වෙතත් හමුවීමට නොහැකි වූයේ අපිවෙන් වෙන්ම ජාතීන් දෙකක් හැටියට එකම රටේ ජීවත් වූ නිසා නොවෙද යන්නත්, එයම රටේ බොහෝ ගැටළු වලට හේතුවන්නට ඇතිද යන්නත් විවුර්තව කතා කලෙමු. එම නිසාම එම පාසල් දෙක අතරේ වසරක් පාසා තරඟය අපේ වියදමින් කිරීමට එකඟ උනේ එදයි. දැන් වසරක් පාසා මනිමාරන්-විජේසිරිවර්ධන ශූරතා පලිභවෙනුවෙන් තරඟය පැවැත්වෙන්නේ එදා ගසක් යට බීර බිමින් සුහදව කතාවේ ප්‍රතිපලයක් ලෙසයි.

අප තරඟාවලියේ කුසලාන රාත්‍රිය පැවැත්වූයේ සිඩ්නිහි ය . එයටආරාධනා ලැබුනත් යම් දෝ නොයම්දෝ කියා සිත සිතා ඉන්න විට, අරභදුනාගත් යහලුවන් මට ටෙලිෆෝනයෙන් කතා කොට කෙසේ හෝඑන ලෙස කිවී නිසා, මම එයට යාමට තීරනය කලෙමි. අර කොටි පක්ෂපාතීන් අය වගේම කැන්බරා සිංහල සමාජයේ සියලුම දෙමලඅයට අකමැති අය මට නොයන ලෙස කීවේ එහි යම්කිසි කතාවක්ඇති උවහොත් බිමත්කමින් මට අතවර කරාවී කියමින් බය කරමින්.නමුත් මට ඒ යාලුවන් විශ්වාස වූ නිසා ඒ කතාවලින් මගේ තීරනය වෙනස් කිරීමට බැරී විය. අපි තුන් දෙනා දෙමල කන්ඩායමකටසෙල්ලම් කිරීමත් අර ජාති වාදීන්ට ඇස්වලට කටු ඇනීමක් බදු විය.

කෙසේ හෝ එදා රාත්‍රියේ මා දැනගත් තව කරුණක් වූයේ, කැන්බරාකන්ඩායමේ සිංහල අය ඉන්නවා කියා දැනගත්විට සමහරු එයදෙමළ අයට පමනක් තරඟ කල හැකි තරඟාව ලියක් නිසා අපටසෙල්ලම් කිරීමට ඉඩ නොදෙන්න කියා බල කල බවත්, එම අයම අපව කෙසේ හෝ රාත්‍රියට ගෙන්වාගන්න උත්සාහ කළ බවත්, එසේකරන ලද්දේ හදුනාගත් පසු අපි විනෝදයට කැමති ඔවුන් වගේම මිනිසුන් බවතේරුම් ගැනීමෙන් පසු බවත් කීවෙන් ඔවුන්මයි. එය සිනාවට කරුනක්වුවත්, ඇත්තෙන්ම එකිනෙකා නොදැන ඔවුන් ගැන සැක කිරීමත්,හදුනාගත් පසු ගොඩක් මිනිසුන් එක වගේ බව දැන ගන්නා බවත්කා ටත් හොඳ පාඩමක් විය.

මේ අයුරින් අපි එම තරඟාවලිය සෙල්ලම් කරන කාලයේ යුද්දය නිමාවිය. බොහෝ දෙනෙ ක් ආපසු ලංකාවට නිවාඩුවකට යන්න කැමතිබවත්, සමහරුන් අවුරුදු තිහ හතලිහකින් නොගිය සමහරු ජලොටි,ටෙලො වැනි කල්ලිවල සිටි අය බවත්, ඒ කාලයේ ලංකාවෙහමුදා වලින් නොව කොටින්ගෙන් බේරී මෙහි ආ බවත් පැවසුවේ ප්‍රසිද්දියේමය. අපේ කණ්ඩායමේ නායක ශිවා ලංකාවේ ක්‍රිකට්සංචාරයක් සංවිධානය කලේ 2013 වසරේ යි. බොහෝ දෙනෙක්ලංකාවෙ සංචාරයට කැමැත්තෙන් සිටියත්, එහි ය න්නට බියෙන්හිටියේ ඔවුන්ගේ නම් ආංඩුවේ ලැයිස්තුවේ තිබී ඔවුන් අත් අඩංගුවටගත හොත් නැවත ඔවුන්ගේ මෙහි සිටින පවුල්වලට එකතු වීමටනොහැකි වේයයි සිතමින්.

මේ අතරේ ලංකාවේ ආරක්ෂක ලේකම්, දැන් ජනධිපති කැන්බරාආවේ රහසිගතව මොක ද කොටි ඩයස්පෝරාව උද්ගෝෂනපැවැත්වීමට ඉඩ ඇති නිසයි. එදින එවකට මහ කොම සාර්ස් හිටපුනාවික හමුදාපති නිසර සමරසිංහගෙ නිල නිවාසයේ පැවති රාත්‍රී හෝෂන සන්ග්‍රහයට මට ද ආරාධනාවක් ලැබුණි . ආරාධනාව ලැබුනේපෞද්ගලික මට්ටමෙනි. එදා ආරක්ෂක ලේකම් තුමාට අපේ ක්‍රිකට්සංචාරය ගැන කිවූ විට, ඔහුගේ පිලිතුර වූයේ,

‘බොහොම හොඳ අදහසක්. රටේ දියුනුවට ඔය වගේ ජාති අතරේපාලම් සෑදිය යුතුයි. ඔවු න්ටම උතුරට ගොස් එහි තත්වය බලාගැනීමට ඉඩ හරින්න ඔන, එතකොට එයාලා හිතා ගෙන හිටපු දේවල්වැරදි බව තේරුම් ගනිවි’

දෙවනුව, මම අපේ මිතුරන්ගේ බිය වීමට හේතු කී විට

‘කොටි නෙවෙයි නම් බය වෙන්න දෙයක් නැහැ’ කියා ඔහු හයිසෙන්හිතා විය.

‘ඒත් එයාලට වැරදීමකින් හරි කරදරයක් උනොත්, ඔබ තුමා ඒ ගැනපියවරක් ගන්නවද කියා කිව්වොත් ඔවුන් කිසිම බියක් නැතුව ඒව්’

‘හරි ඔයා එයාලා කොටි නෙවෙයි කියලා මට සහතික කරනවා නම්මම ඒක කරන්නම්. මගෙ නොමීමරේ දෙන්නම්, ඕන වෙලාවක් උදේදෙක තුනට උනත් කමක් නෑ කතා කරන්න’

කියා මට ඔහුගේ නොමීමරය දුන්නෙ යලිත් හිනා වෙමින්.

මම ඊලඟ උදේේ එම යාලුවන්ට කතා කොට, කිසි දෙයකට බය වීමටනැති බවත් ඔබ කවදාවත් කොටි සංවිධානයේ සාමාජිකයෙක් නොවීසිටියා නම් කිසිම කරදරයක් ඇති නොවීමට ආරක්ෂක ලේකම්සහතික කල බව කිවු වගේම, ඔහු ඔබ සියලු දෙනාම ආදරේ සෙන්පිලිගන්නා බවත් රට නැගීමට සහයෝගය දෙන ලෙසත් ඉල්ලු බව කිව්වට ඔවුන් ඉතා සතුටට පත් විය.

අපි ඒ ගමන යන දවස උදා වෙන තුරු හිටියේ නොඉවසිල්ලෙන්. මනිමාරන් ඔහුගෙ බ්ලොග් එකේ කවුන්ට් ඩව්න් (තව දවස් කීය ද)එක කලේ ය. ගමනට ක්‍රීඩකයන් සහ ඔවුන්ගෙ පවුලේ අය සමගහනලිභකට වඩා වැඩි විය. අපි කටුනායක ගුවන් තොටුපලින් උදේදෙකට එලියට එනවිට මල්මාලා දා පිලිගන්නට ශිවාගේ කොලඹට්ටුවල් ඒජන්ට් ලැස්ති කොට තිබීම අපේ හිනාවට කරුනක් වීම ගැනශිවාට දුක හිතුනි.

අපි සුඛෝපඛෝගී බසයෙන් ගුවන් තොටුපලින් පිට වෙන විට උදේ තුනපසුවී තිබුනත් බීමෙහි සමනකු වූ නන්දන්, මෙය සැමරීමට කරුනක්කියා උදේ පාන්දරින්ම විස්කි බෝතලයක් විචුර්ත කිරීම ගැන කවුරුත්ඔහුට බැන බැන, ඔහු සමග අවුරුදු ගනනාවකට පසු ලංකාවට යලිපැමිනීම සැමරුවේ සතුටින්. නමුත් ඒ සතුට වැඩි වේලාවක් පැවතුනේ නැත්තේ අප පසු පසින් ආ පොලිස් නිලධාරීන් දෙදෙනෙක් බසය නතරකරන ලෙස දැන්වී මෙනි.

දැන් සියලු දෙනාම තුෂ්නිමිභූතවී බලා සිටියේ, කුමක් වෙන්නද යන්නෙකියා නොදැනයි. නමුත් පොලිස් නිලධාරියා බසයේ රියදුරාට කතාකොට, බසය වේග සීමාවට වඩා සීග්‍රයෙන් ගමන් කල නිසා නැවැත්වූ බව කී විට අපි සැනසුම් සුසුමක් හෙලුවෙමු. ඒ අතර ශිවා මට කතාකරමින්

‘ඇයි ඔයා ආරක්ෂක ලේකම්ට කතා කරලා ඩ්‍රයිවර්ව බේරලනොදෙන්නෙ’ කියා ඇසූ විට, ගැහැනු අයත් බස් එකෙ සිටි බව අමතකවූ මම

‘ඇයි *@% මේ වගෙ ට්‍රැගික් ඔෆෙන්ස් එකකට එයාව උදේතුනහමාරට ඇහැරවන්න, උඹ ට පයින්තියන් ද?’ කියා කිවූ විට අරතුෂ්නිමිභූතවී සිටි සියලු දෙනාම යලිත් හිනා වෙන්නට පටන් ගත්තේ මාසමග එකඟවෙමිනි.

මමත්, අනික් එකම සිංහලයා වූ රන්ජිත් බසයෙන් බැස

'රාලනාමි, අපි අවුරුදු හතලිහකට පස්සෙ ලංකාවට ආවේ.කරුනාකරලා මෙයාට යන්න දෙන්න, අපි බලාගන්නම් මෙයාටහයිසෙන් යන්න නොදෙන්න' කියා කාරුනිකව පොලිස් නිලධරියන්ගෙන් ඉල්ලූ විට, ඔහු ඩුයිවර් දෙස බලා

'මේ වගේ වටිනා මහත්වරුන්ගෙ ජීවිත නියෙන්නෙ නමුත් අතේ.මහත්වරු කියන නිසා යන්න දෙනවා. ප්‍රවේසමෙන් යන්න'

කිය අපට යන්නට ඉඩ දුනි. අපිත් ඔවුනට ස්තුති කොට, ඩුයිවර්ටත් එපා වෙන තරමට අවවාද කරන කොට කවටයකු වූ ඩුයිවරුන්

'අතේ සර්, අර දවේ ගෙව්වනම් අඩු ගානෙ කන ඇහිලවත් යන්නතිබුන'

යයි කිව්වෙ අපව සිනා ගත්වමින්.

මම මගේ මේ දෙමල යහලුවන්ට අනුරාධපුරයේ ශ්‍රී විභූතියපෙන්වීමට හිතා සිටියත්, මට ඇහැරුණේ උදේ කෑමට වච්චියාවෙනාවතු විටයි. මා සිතුවත් මට ඒ කඩ වලින් කන්නට ප්‍රියක් ඇතිනොවෙව් අපිරිසිදුකම නිසා, නමුත් මාව මව්නියට පත්කරන තරමට ඒකඩය පිරිසිදු විය. උදේම මසාල තෝසයක් ඔබර් කලත් එයිත්බාගයක්වත් කා දමන්නට මට බැර විය, එය ඒ තරමට විශාල එකක්.පසුව වැඩි සිනි දැමූ වි එකක් බී නිමිම් නැති නිසා සිගරට් එකක් බිව්විට පාසල් කාලයේ යහලුවන් සමග සහබන්දු අයිසගෙ කඩේ වි එකක්බී සිගරට් එක හැම දෙනාම බෙදාගෙන බිව් හැටි සිනි උනේනොදැනීම යලිත් පාසල් කාලයට ගියා වගෙ හැඟීමක් ආ නිසාවෙන්නැති.

ඉන් පසු කොටියන් පුපුරවා හැර බිමට දමා තිබූ කිලිනොච්චියේ වතුරටැංකිය, එලිගන්ට් පාස්, වාචාකච්චේර් සහ යාපනයට පසු කොට අපිනැවතීමට ලැස්ති කර තිබූ තල් සෙවන ට එන විට දවල් දොලහ පසු වීතිබුනි. නිලට නිලෙ පෙනුනු ඉන්දියන් සාගරය දුට මට එහි නාන්නෙනැතිව කෑම කෑමට හිත නොදුන් බැවින්, මගේ යහලුවන්ට මුහුදෙනාන්න යන්න කතා කලත් කිසිවෙක් කෑමති උනෙ නැනත්, මම තනියමයන්නට හිතා ඔස්ට්‍රේලියාවෙ පුරුද්දට මූන ඇඟ පුරා සන්ස්කීන් ගාගෙන යන එක තල් සෙවනෙ කලමනාකරු වූ කැප්ටන් මුණසිංහගෙසිනාවට කරුනක් විය.

'ඔසී සුද්දෙක් නේ. කලු වේව්' කිව්විට

'මේ ඔසී එක්කෙනාට, හොඳ කුල් බියර් එකක් එවන්න කෝ' මගෙපිලිතුර විය.

'ඔයා නාලා එන්න. මුහුදට නම් බියර් එවන්න විදියක් නෑ' කිව්වෙබොහොම විනිතවයි.

'හර් නාලා එන්නම්'

කියා මම තරුන තරුනියන් නාන තැනට ගොස් වතුරට පැන්නෙමි.අම්මෝ, වතුරෙ සනීප. ඔස්ට්‍රේලියාවෙ පැසිෆික් සාගරයේ වතුරඇත්ටාක්ටිකාවෙන් එන අයිස් වතුර නිසාදෝ පුදුම සිතලයි, නමුත්මෙහි වතුර කෙතරම් සනීපද? ඒ තරුන තරුනියන් යාපනය විශ්වවි ද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් බව ඔවුන්ගෙන් දැන ගත්තේ ඔවුන් මගෙ වග තුගඅසන්නට පටන ගත් පසුයි. ඔවුන්ගෙන් සමු ගෙන, මම තෙත ස්විමර්පිටිනම එන විට අපේ යහලුවන් බියර් බෝතල් කීපයකට වග කියාතිබුනි. මමත් ඉතාම සිතල කල ලයන් ලාගර් එකක් ගෙන්වා

ගත්තෙමි.යාපනයේ එලවල සහ මාලු සමග නිබු දවල් කෑමෙන් පසු නින්දට ගියමා යලින් නැගිටිවේ හවස හතරට පමනයි, ඒ හවස තේ පානයටයි.

මාලු, පොකිරිස්සො, කකුලුවො ආදිය බබකියු කර රැ කෑමට නිබුනුඅතර, කැලිප්සෝ සංගීත කන්ඩායම මධුවිනෙන් මත් වී සිටි අපටකර්ණරසායන සංගීතය සැපයූයේ, ගතට සිසිලස දුන් මුහුදු සුලභදළයට එක් කරමින් වගේ. එය කිසිදාක අමතක නොවෙන රාත්‍රියක් වෙන බව මගෙ සිත මට කීවේ ය.

ඊ ලඟ දවසේ පලමු තරඟය, යාපනයේ හින්දු විද්‍යාලයේ ආදි සිසුන්සමග...

මගේ කාමරයේ සිටි අනික් යාලුවා වූ අගෝක් උදේ පහට පමන නැගිටනා ගෙන ලෑස්ති වූ නිසා, මට වේලාව ගෙන ලෑස්ති වී එලියට යන විටඋදේ 6:30 පමණ විය. මම අගෝක් සොයා ගෙන යන විට, ඔහු මුහුදුඅයිනේ මේසයක් ලඟ තේ බිබී හිටියේ ය. මාත් නැගිටලා බව දුටුඑතන වැඩ කරන කෙනෙක්, මටත් තේ පෝච්චියක් පුරවා ගෙනත් දී

'සර්, කෑම නමි ලෑස්ති 7 පස්සේ' කිව්වේ සමාව අයදින ස්වරයෙන්

'කමක් නෑ හදිසියක් නෑ අනික් අය සේරම ආවම කමු'.

කෙසේ හෝ, සියලු දෙනාම ලෑස්ති වී එනවිට අට පසු වී තිබුනි.කිරිබත් සමග මාලු කා, ඉන්පසු ඉදිආප්පත් බෙදා ගන්නවා දුටුකැප්ටන් මට මැච් එකක් තිබෙන බව මතක් කර දුන්නේ ය. අපි දහයවෙන විට, යාපනයේ හින්දු විද්‍යාලයට පැමිනි විට, අපව පිලිගත්තෙව් දේශලයෙ තුයී වාදක කන්ඩායමයි. ඉන් පසු අපව ක්‍රීඩා පිටිය වෙතඑක්කගෙන ගියේ ජාත්‍යන්තර ක්‍රීඩකයන් වගේ.

ලවුඩ්ස්පිකර් වලින් අප ගැන විස්තර යන අතර, අප ගොස්කේර්ඩාගාරයේ ඇති පුටුවල වාඩිවූ අතර, ලව්ඩ්ස්පිකරයෙන් විදුහල්පතිතුමා විදුහල් කොඩිය එසවීමටත් මට ජාතික කොඩිය සවීමටත්ආරාධනා කල විට මම පුදුම වුනෙමි. එහෙත් යාපනයේ සුප්‍රසිද්ධහින්දු විද්‍යාලයේ ජාතික කොඩිය එසවීමට මට ලැබුනු අවස්තාවඒවිතයේ විශේෂ දෙයක් ලෙස සලකමි.

මුලින්ම පන්දුවට පහර දීමට ගිය මම ලකුණු විසි එකකට දැවී ගියේනව දුරටත් පන්දුවට පහරදීමට තරම් ශක්තියක් නොතිබූ නිසයි. මගෙආදුම් දහඩියෙන් තෙත් බරි වී තිබුනි. අප කන්ඩායම සියලු දෙනාමදැවී ගියෙ ලකුණු 144. මුලින්ම පන්දු යවන මම, සාමාන්‍යයෙන් පන්දුඔවර 8 එක දිගට පන්දු යවන්නෙ පහසුවෙනි, නමුත් එදා ඔවර තුනක්දැමීමෙන් පසු මට අපහසුතාවයක් දැනුණු නිසා අතිරේක ක්‍රීඩකයකුටඑන්න කියා ක්‍රීඩාගාරයට ගොස් සිතල වතුරෙන් නාන්න සිතා(සාමාන්‍යයෙන් අපි ඔස්ට්‍රේලියාවේ ඉතාම රස්නෙ දවසට මැවී එකමැද සිතල ෂවර් එකක් ගන්නවා ඒ වගෙ අමාරු උනාම) ආදුම් ගලවාශවර් එක ඇරිය විට ආවේ ගිනි ගහන වතුර, ඒ වතුර තේ හදන්නයිහොද නාන්න නෙවෙයි කියා බැන බැන නාන අදහස අත් හැර ගනිමි.ඉන් පසු යලිත් ආදුම් ඇදගෙන එලියට විත් බිම හාන්සි වී සිටි විට,හින්දු විද්‍යාලයේ විදුහල්පති මට වඩේ කිහිපයක් ගෙන ඇවිත් එය කන ලෙසත් එයින් ශක්තිය ලැබෙන බව කීවත්, මට කෑමට ප්‍රියක් නොවීය. ඉන් පසු ඔහු පාර හරහා කඩයට ගොස් චොක්ලට් බිස්කට්පැකට්ටුවක් ගෙනවිත් 'එහෙනම් මේක වත් කන්න' කීවී විට කෑමටඒරියක් නොතිබුනත් ඔහුගෙ හිත රිදීමට බැරි කමට එයින් බිස්කට් දෙකක් පමන කා වතුර බී යලිත් පන්දු රැකීමට ගියෙමි.

දවල් කෑමේදීන අමතක නොවෙන සිදුවීමක් විය. තරුන ගුරුවරුගුරුවරියො අපට කෙසෙල් කොලවලට බෙදූ බත් කා ඉවර වූ පසු,එයටම අතුරු පස වූ සවි බෙදූ විට අප්පිරිය උනත්, නොකැවෙත් එයඔවුනට කරන අගෞරවයක් නිසා සවිද අතින් කෑවේ කර් හොදි සමගයි. එදා රූ හින්දු ආදි ශිෂ්‍යයන් ග්‍රැන්ඩ් ඩිනර් පාටියක් ලැස්තිකර තිබූ අතර, එතැනදී පැයක ආතුලන මගේ රෝස්බුක් මිතුරන්ගේසංඛියාව දෙසියකින් පමන ඉහල ගියේ ය.

ඊ් ලඟ දිනයේ යාපනයේ සාන්ත ජෝන් විද්‍යාලය සමග තරඟය තිබෙනනිසා මද පමනට සුරා පානය කොට, වඩා නටන්නෙ නැතිව ශක්තියඉතිරි කර ගැනීමට සිතා වාඩි වී සිටිය න් අත ගැලවෙන තරමටහයිසෙන් බීමත් වූ මගේ අලුත් යහලුවන් නටන්නට ඇදීම නිසා, ඉතිරිවී තිබූ සියලුම ශක්තිය නැටීමට වැය කොට ඒ ශක්තිය නැවත ලබාගැනීමට කෑම මේසයේ තිබූ හැම කෑමක්ම බෙදා ගෙන කෑවෙමි. ඉන්පසු බසයට නැග අතික් අය සිංදු කීමට පටන් ගත්තත් ඉස්සරහමතිබුණු අසුනක වාඩි වී නින්දට ගිය මා ඇහැරුනේ නැවත තල් සෙවනටපැමිනි පසුයි. මහන්සිය නිසාම අමාරුවෙන් කාමරයට ආ මටඅශෝක්ගෙ ගෙරවීමෙ සද්දය නින්දට බාධාවක් නොවුනා මෙන්ම මගෙගෙරවීමද ඔහුට බාධාවක් නොවුණු බව අශෝක් කීවිවෙ පසුදිනයි.

ඊ් ලඟ දින කිහිපය ගැන ඊ් ලඟකොටසින්...

An architect by design – Interview with Jayantha Madawala by Sangita Ashok

It was a cool, crisp wintery morning when I headed to meet a man famed for his manifold achievements in architecture in Australia. Jayantha Madawala, the man behind the vision and design of the imposing Sri Lankan High Commission is indeed a man who has achieved excellence in Australia.

By way of introduction, Madawala began his studies in Trinity Kandy and completed his studies in Pembroke Academy, Colombo. While pursuing his studies in Medicine, Madawala realised that his calling lay in design and architecture. But this was the early 1960s, and Sri Lankan universities had not recognised architecture as a course worthy of study at University. Madawala decided however to join as an apprentice draftsman to learn the tricks of the trade, and commenced a one year apprenticeship without pay.

However, he surprised his employer by the quality of his work, and began earning Rupees 50 per month within four months of his traineeship. Soon, Katubedde (Moratuwa University) began offering a six year course in Architecture which included one compulsory year for training, under the auspices of the Royal Institute of British Architects. In the third year of the course Madawala obtained distinction passes and was offered a scholarship to UK through the Department of Education in Sri Lanka. However in the absence of lecturers in the 5th and 6th year, and the delay in the scholarship, Madawala applied to the University of Melbourne and was offered a place to study architecture.

Despite arriving six months late in Melbourne for his course, he made up for it in the first year and much to the surprise of his lecturers, passed with distinction. Madawala also distinguished himself that year by producing a design that won an exhibition. The University of Melbourne has this design in its archives. After obtaining his Bachelors in Architecture, Madawala obtained a job in Canberra. He had an interesting story to recount how he rolled up his designs and caught the bus for his interview in Canberra in the year 1969. He worked for a firm of architects in Canberra.

After a few years he returned to Sri Lanka but fate had other plans for him. In 1974, he packed his bags again and headed to Australia on a migration visa. Architects were then in demand in Australia so his application came through quickly. But due to the recession that had hit Australia, he found himself in Brisbane without a job but

settled to selling encyclopaedias for a living initially, and then finding work in his line of work.

He later returned to Sri Lanka and worked with some of the eminent architects from 1981 to 1985.

In 1985, he headed back to Canberra and found himself engaged in some major projects that included expansion of what was then the Ainslie historic hotel, now called Mercure. He won a citation obtaining a certificate of excellence for his firm. He also won an award for his work in designing the Grandstand Racehorse. He worked in a number of commercial and residential projects, including the Canberra City Centre. He later commenced working for himself.

When I asked him what was the highlight of his career he promptly replied that the designing of the Sri Lankan high commission was his most fulfilling project.

The Sri Lankan Government's brief to Madawala was to incorporate the best of Sri Lanka's architectural tradition in constructing the Chancery, and also to ensure that spatially it should take into account the residential needs of the High Commission and the projected expansion of its work and staff during the next hundred years. Madawala chose the elongated block, ideally suited as a site for an elongated building that he had in mind. Monumental buildings of the Kandyan period were elongated, not square. The seasonal weather patterns in Canberra were also accounted for to ensure that maximum sunshine would be secured during cold winters, and that in the hot summers, the building would remain cool in the face of the intense sunshine.

The concept was not to build a normal office block but for the spirit of the building to represent the country, Sri Lanka. The building drew its inspiration from the grand Dalada Maligawa with its audience hall where the king comes to meet and listen to his subjects.

Unmistakably Kandyan in style and noticeable from a distance is the buildings high pitched roof. This style although appearing to be decorative had a very practical purpose to drains the water in the event of heavy rains, and to prevent leaks. This water is collected by a concealed drainage system and stored in a large underground tank beneath the car park to be used for irrigating the landscaped gardens. The verandah columns have provision for flood-lighting on ceremonial occasions. The open verandahs with its magnificent pillars were made to impress. The flowers represented are the Binara mala to represent the month of September.

The most striking feature on entry into the building is the large mural in the main wall. Made of terracotta, it was designed by Prof Albert Dharmasiri and fabricated by Prof Sarath Chandrajeewa, based on 'rural Sri Lanka' theme as envisioned by Madawala.

This mural is quintessentially designed to reflect the magic, moods and the way of life in Sri Lanka. With its bullock carts, women bathing in the redde drawing water from the wells, or sitting around playing the rabana, the ploughing of the fields, the mural painted a canvas of the lush and majestic Sri Lanka. It captured the frescoes of celestial maidens in Sigiriya, the kandyan dancers, the Buddhist temple as it co-exists in harmony with the mosque, church and hindu temple, the bejewelled elephants in the Kandyan Esala Perahera, the Ambalangoda mask and so much more.

The entire mural was made in Sri Lanka, then shipped and installed by the fabricator. The decorations on the reception counter and the foyer ceiling were also made in Sri Lanka in the manner conceptualised by Madawala.

An amazing feat in architecture, built within 11 months once all approvals were obtained, the Chancery is indeed worthy of pride and recognition.

When I left Madawala's home, my thoughts were a whirlwind of memories of my beautiful country, Sri Lanka, the nostalgia for all that my island country portrays and stands for. Chief among this emotion was my pride in a true son of Sri Lanka. I salute the man for his originality and intense creativity in conveying the poetry of Sri Lanka into an architectural reality.

තුරු හිසින් හිසට පැන
ලිය සමන් මඩුලු මන බඳිනා
ගිරි කුළුන් නිබඳ වෑහෙන
කඳු රැළියෙහි සුව විඳිනා
ඔවුනොවුන් සනහමින්
ලියඹවිලි මන සැනපෙමිනා
සඳ කිදුරු නුඹයි මගේ ආලයේ මුව රඳ සිඹිනා

නෙක හිඳ වැඳී ජීවන බර උසුලමිනා
මට මදපවනක් වී ඔබ දාහය නිවනා
මගේ ප්‍රාණ දරු පැටවූ සමනොළයෙහි රඳනා
නුඹ වේය අගරජුන් විජිතයේ රජ කරනා

සියොළඟම ආදරෙන් මගේ හිස පිරිමදිනා
උණුසුමෙන් නිබඳ ජීවන රස මතු කරනා
සිත බිඳෙන හැම වෙලේ හඳ සුවපත් කරනා
ඈත් රජුන් නුඹයි මගේ මුළු විශ්වය රකිනා

තරින්ද ගුණවර්ධන ...

මායිසලාගේ රූ රැජින වූ මල්කාන්තීගේ ඔටුන්න ගැළවීම

“කිරිබත් කැවේට පොල්කිරි පදනමේ සභාපති වණ්ඩි-මල්ලි මහතා විසින් සිව්වැනි වරටත් සංවිධානය කරනු ලබන මහා කරකාර බැඳි මායිසලාගේ රූ රැජිනිය තේරීමේ තරගයේ අවසන් වටය දැන් පැවැත් වෙනවා... මේ සොදුරු අවස්ථාව දැක ගන්නට ඔබ තවමත් ප්‍රමාද නැත... අන අන සිටින බත් පන පසෙක දමා වහාම ගමේ වැව් පිටියට එක් රොක් වන්න... එන්ඩා... එන්ඩා... කරකාර බැඳි රූ රැජිනිය දැක ගන්න වණ්ඩි-මල්ලිගේ රූ රැජිනිය .... එන්ඩා එන්ඩා.... එන්ඩා”.

ඉංගිරිසි මයිනර් රථයේ බැඳි යකඩ කටින් තොර තෝන්වියක් නැතිව නිවේදකයා බෙරිහන් දෙන අල්ල පනල්ලේ අමරබන්දු ඊට කන් යොමා සිටියේ ඔහුගේ බුලත් කෙටිල්ලට නැවතත් මදකට නවතාලමිනි..

“තාත්තේ.....” ගෙනුලින් එක්වර නාද වූයේ හිච්චි එකියගේ කටහඬ බැව් එක්වර හදුනා ගත් හෙතෙම බුලත් කෙටිල්ල නවතා සුසුමක් හෙළවේ මිලග නිමේගයේදී සිදු වීමට නියමිත සිදුවීම ටක්කෙටම දන්නා බව හඟවමිනි. යකඩ කටට ගුරුපාථේ මායිම පනින්නටවත් කල් නොමැති විය. හිච්චි එකියත් සෙසු කෙල්ලන්ද අතට හසුවෙන රෙද්දක පෙරෙද්දක් ඉණේ පටලවාගෙන ගෙයින් දොටට බැස්සේ කරකාර බැන්ද මායිසලාගේ රූප රැජින තරගෙ බලන්නට බව ඔහු සිතුවාට වඩා ඉස්පාසුවට සිදුවී තිබුණි.

“අම්මේ අපි යනවෝ”.. කියාගෙන කෙල්ලන් එළි බසිද්දී අමරබන්දුටද උන් පසු පස යන්නට වූයේ මායිසාගේ බලකිරීම හේතුවෙනි.

අමරබන්දු හා පවුලේ එකියත් වැව් පිටියට සේන්දු වන මොහොත වනවිට තරගයේ අවසන් නිමේගය කරා ළගා වී තිබුණි. නිවේදකයා මහ හඬින් අවසන් තරග කාරිනියන් වේදිකාවට හදුන්වා දෙමින් සිටියේය

“මෙන්න පිළිගන්න කරකාර බැඳි මායිසලාගේ රූ රැජින තරගයේ අවසාන තරගකාරියන් දෙදෙනා....” ඒ ගැඹුරු කටහඬ ඇසුණු අමරබන්දු රූ රැජිනියන් පසෙක ලා නිවේදකයා වෙත සිය අවධානය යොමු කළේ “හස්පද බොල ඒ අපේ නෙල්සන් අබේකෝන් ළමය තේද?” යැයි සතුවු සිනහවකින් විඩාවට පත් වනට එක් කරමිනි. ඔහු තව තවත් සිය දෑස ළං කොට බැලුවේ තමන්ගේ සිතේ කොණකටවත් නොදැනෙන රූප රාජිනී තරගය කෙසේ වුවත් පෙරදා වැව් පිටියට ආ සංගීත සන්දර්ශනයන්හි ගායකයන්ට වඩා ආකර්ශනීය වූ ඒ අසභාය නිවේදකයා නෙල්සන් අබේකෝන් ගේ හඬ නැවත්ත් තමන් ඉදිරියේ ගාම්භීරෙට රැව් දෙන්නට වූයෙනි. නමුත් ඒ නෙල්සන් අබේකෝන් නොව ඒ වගේ වෙන්න හදන තවත් නිවේදකයෙක් යැයි පසක් කොට ගත් හෙතෙම තමන්ටම “වැන්” කියා ගත්තේය.

තරගයේ වැඩිම ලකුණු ලබා අවසන් තරගකාරීණියන් දෙදෙනා වේදිකාව ඉදිරියට පැමිණ ඔවුනොවුන්ගේ දැන් අල්ලාගෙන නොඉවසිල්ලෙන් පසුවූයේ අවසන් ප්‍රතිඵලය ලබා දෙනතුරුය.

“හප්පද බොල.. මේ අර ට්‍රැක් හතරේ මීගාල බලාගන්න සුමනේරියගේ කෙල්ල මල්කාන්ති නේද?” තරගකාරීණියන් දෙදෙනාගෙන් එක් අයෙක් දුර නියාම හදුනා ගත් අමරබන්දුහට කෑ ගැසුනි.

“කෑ ගහන්න එපා තාත්තේ.. මල්කාන්තිට ඇහුනොත් තාත්තට නඩුත් දායි” අමරබන්දුගේ සීමා නැති කට වසනු වස් හිච්චි එකිය අමරබන්දු හට තරයේ අවවාද කළාය.

“නැහැ බං මම මේ බැලුවේ අන්තිමට දකිනකොට චිත්ත ගවුමක් ඇදත් අදුරු පාටට හිටපු එකී එකපාරටම තම්බල ගන්න වගේ සුදු වුනේ කොහොමද කියල?” අමරබන්දුහට දහසක් ප්‍රශ්නය.

අමරබන්දු කල්පනාවේ ගිලෙන අතරතුර නිවේදකයා ජයග්‍රාහිකාවගේ නම බේර්හන්දුන්තේය.

“මේ වසරේ ජයග්‍රාහිකාව ....ට්‍රැක් හතරේ මල්කාන්ති.....” නිවේදකයාගේ හඬින් අමරබන්දු ගැස්සී ගියේය. ඉතික්ඛිති කරකාර බැදි මායිමින්ගේ රූ රැජින හට ඔවුණු පැළදීම සිදු විය. මල්කාන්තිගේ හිසට ඔවුන්න ගෙනැවිත් අතහැරියේ කළින් වසරේ රැජිනිය වූ කැරොලිනාහාමිගේ දයාවනී විසිනි. එසේ ඔවුන්න මල්කාන්තිගේ හිස මතට අතහැරියද ඇගේ හිසට ඔවුන්න බර වැඩිවූයේ බිමට පාත් වන්නට ඔන්න මෙන්නය. එක්වර සරම කොණකින් උස්සාගෙන ටින්ටෙක්ස් ඇන පෙට්ටියක් අඩු මිටියක් ගෙන වේදිකාවට ගොඩ වූයේ චණ්ඩි මල්ලි මහතාය. ඔහු විසින් ඔවුන්න මල්කාන්තිගේ හිසමත තබා ඇණගසමින් සවි කරන්නට වූයේය. ඒ අනුව යන්නම් ඔවුන්න මල්කාන්තිගේ හිස මත රැදී තිබුණි.

ඉන්පසුව එළැඹුනේ රැජිනියගේ පින්තූර ගැනීමේ වාරයයි. ඇය ඇගේ සුරත අටපට්ටමක් මෙන් නවාගෙන ජනතාවට ආචාර කරමින් සිටියාය. එසේම මාධ්‍ය මහන්වරුන් විසින් ඇගේ පින්තූර ගනිමින් සිටින. නමුත් නාඩගමේ හොදම හරිය සිදු වූයේ මෙතැන් සිටය. එකවරම වේදිකාවට ගොඩවූ කැරොලිනාහාමිගේ දයාවනී හා කට හැකර කාන්ති නිවේදකයාගේ මයික්‍රොෆෝමය උදුරාගෙන බේර්හන් දුන්තේ “කසාදේ කඩාගත්තු මල්කාන්තිට මොන ඔටුනුද” කියාය. එසේ කියමින් ඔවුන් දෙදෙනා විසින් මල්කාන්තිගේ හිසෙහි ඇණගසා සවිකොට තිබූ ඔවුන්න ඇද ගලවා දැමූහ. ඒ අනුව මල්කාන්ති හඬාගෙන වේදිකාව පසුපසට දිවයන අතරේ කැරොලිනාහාමිගේ දයාවනී හා කට හැකර කාන්ති සිය සුරත ඉහලට ඔසවා ජය සැමරූහ.

ඒ අනුව වැව් පිටිය පුරා හු හඬ පැතිරුණි. අවසන නටපු නැටුමකුත් නැත බෙරේ පළවකුත් නැතුවා සේ යැයි අමරබන්දු හට හැගුනි. කෙල්ලන් කැටුව නිවෙස බලා යන අතරතුර හෙතෙම තමන්හටම කියා ගත්තේ

“මීට වඩා හොඳයි මායි යට කියලා විස පොල්තෙලෙන් පරිඡ්ඡු වඩයක් බැඳගෙන කැවනං අඩුමනරමෙ පොල්තෙල් ගෙන්නන සමාගම් ටිකවත් වැටෙන්න නොදී පරෙස්සම් කරගන්න තිබ්බො” යනුවෙනි.

නිලංග ගොන්සේකා
කාවුත්: රංජන් පරණවිතාන

ජනප්‍රවාදයේ සඳහන් අන්දරේ සහ ඔහුගේ නිර්මාණ

ජනශ්‍රැතියේ අනන්‍යතාව දක්වන ප්‍රධාන ලක්ෂණය වනුයේ එය පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට ප්‍රවාද වශයෙන් පැවතගෙන ඒමය. මේ අනුව ජනශ්‍රැතිය යනු ලේඛනගත සාහිත්‍යයට පරිබාහිර වූ සාහිත්‍ය ප්‍රවාහයක් වන්නේය. ජනප්‍රවාද වශයෙන් පැවත එමින් ජනශ්‍රැතී ගණයේ ලා ඒකරාශී වී පවත්නේ මිනිස් සංහතියේ පරම්පරා ගණනක් තිස්සේ ගොඩනැංවෙමින් තැන්පත් වූණු දැනුම් සම්භාරය හෙවත් අත්දැකීම් සමුදායයි. අප රටේ ජනප්‍රවාද විශාල සංඛ්‍යාවක් එකම පුද්ගලයකු වටා කේන්ද්‍රගතව පවතින්නේ නම් ඒ අන්දරේ මුල්කොටගෙන බව නිසැකවම කිව හැකිය. ‘අන්දරය’ යනු කතා පුවත යන අර්ථය දෙන වචනයකි. කතන්දර යන්න සකස් වී ඇත්තේ කට+අන්දර හෙවත් කටින් කට පැවත එන කතා පුවත්ය යන ආකාරයෙන් බව ඇතැමෙකුගේ මතයයි. කතන්දර හෙවත් කථාන්තර යනු කථා වස්තුව යන්න බව සුමංගල ශබ්දකෝෂයේ සඳහන් වේ. අන්දරේ යන නම කතා කියන්නා හෙවත් කතාකාරයා යන අර්ථයෙන් සකස් වී ඇති බව නිගමනය කළ හැකිය. ඒ අනුව අන්දරේගේ නියම නම එය නොවීය හැකි බවත් එය ඔහුට යෙදුණු අන්වර්ථ නාමයනක් විය හැකි බවත් සිතිය හැකිය. අන්දරේ යනු ජීවමානව හුන් තැනැත්තෙකු බව ජනතාවගේ විශ්වාසයයි. ඔහුගේ වතගොත පිළිබඳවද ජනවහරේ ප්‍රවාද වශයෙන් එන තොරතුරු ඇත්තේය. ඔහුගේ උපන් ගම දෙවුන්දර යැයි කියැවේ.

ජනකතාකරුවකුද ජනකවියකුද වූ අන්දරේ විසුයේ මහනුවර රාජ්‍ය සමයේ බව සැලකේ. ඔහු රාජසිංහ රජුගේ රාජ සභාවේ කතා කියන්නෙකු හෙවත් කවටයෙකු ලෙස රාජ සේවයේ නියතුව සිටී බව ජනප්‍රවාදයේ පැවසේ. එහෙත් ඒ කුමන රාජසිංහ රජු දැයි නිශ්චය කිරීම අසීරුය. ඇතැමුන් ප්‍රකාශ කොට ඇත්තේ ඒ කීර්ති ශ්‍රී රාජසිංහ සමය බවයි. තවත් මතයක් වන්නේ එය රාජාධිරාජ සමය බවයි. එය ශ්‍රී වික්‍රම රාජසිංහ සමය බවත් සැක කෙරේ. අන්දරේ රුහුණේ සිට මහනුවරට පැමිණියේ සිංහලේ රජුගේ නින්දට බාධා කළ මැඩියකු මරා දැමීම සඳහා රජවාසල අණ බෙරය ඇසීමෙන් පසුව බව ජනප්‍රවාදයේ පැවසේ. අන්දරේගේ පියා ඒ කාලයේ හැටියට හොද අධ්‍යාපනයක් ලබා සිටියෙකු බව සිංහල විශ්වකෝෂයේ සඳහන් වේ. ඩී. ඒ. ජයමාන්න මහතා අන්දරේ ගැන ප්‍රකාශ කරන පරිදි අන්දරේ දුරාව නැමැති කුලයට අයත් වූවෙකු බව ද දුරාව සහ ගොවි කුලවල උගතුන් වූ බවද සඳහන් වේ.

තම පුතුට සෑහෙන අධ්‍යාපනයක් ලබා දීමට බලාපොරොත්තු වූ අන්දරේගේ පියා ඔහු ගැටමාන්නට කැඳවාගෙන ගොස් එහි ගුරු ගෙදරක නවතාලූයේය. එහෙත් ඔහුට එවැනි අධ්‍යාපනයක් රිසි නොවූ බව පෙනේ. ඒ පිළිබඳව සිංහල විශ්වකෝෂයේ දැක්වෙන්නේ මෙසේය. ”වැඩි දවසක් යන්නට පෙරම අන්දරේට ගුරු ගෙදර තිත්ත විය. ඔහු හොරෙන්ම ආපසු ආවේය. මේ ගමනින් පියාගේ සිත බලවත්ව පැරිණි. තවත් එබඳු හිතුවක්කාරකම් කරන්නට නොසිතෙන පරිදි තද ද`ඩුවමක් වත් කරන්නට සිතූ ඔහු අන්දරේට දිගට හරහට බැට දුන්නේය. රාත්‍රියෙහි නින්දට ගියේද අන්දරේ එළියෙහි සිටියදී දොර වසා දමාය. මහ රජු අන්දරේට වීරුද්ධව මෙන් නැ`ගුණු දෙපත් කපා වහින වැස්සකි. ඒ අතර එතෙක් පැවති නිශ්ශබ්දතාව කඩ කරමින් කියැවූණු කවියකින් නිදා සිටියෝ තිගැස්සුණෝය. අම්මේ දොර ඇර මා ගෙට ගන්න. තල අත්ත ඉවසලාගෙන මා ගැටමාන්නට ඇරලන්න යැයි

මුසමානාට කියන්න. (මුසමානා - වැඩකාරයා) යන අදහසින් යුතු වූ බැවින් ඒ කවිය කියවුණේ දවාලෙහි හෝ දටම බැටක් කා, රැ බතක් නැතිව නිදික් වරමින් තෙමී තෙමී සිටින අන්දරේ විසින් බව කාටත් හැඟුණේය. කවිය ඇසීමෙන් පසු අන්දරේගේ පියාගේ සිත මොළොක් විය. අන්දරේට තරවටු කිරීමෙන් වැඩක් නොවන්නේ යැයි තේරුම්ගත් ඔහු වූට ඕනෑ හැටියකට ඔහේ උන්නාවේයි සැනසුම් සුසුමක් හෙළිය. කුඩා කල හිතුවක්කාර දඩබ්බර ජීවන මහක ගමන් කළ අන්දරේ පියාගේ කාඩන පීඩනවලින් ඉවසිය නොහැකිව කුදේ පිටින් කට්ට කරුවලේ හද්ද වැස්සේ තෙමී තෙමී බය බීරාන්නව සිය නිවසේ මිදුලෙහිදී මෙම කවිය ප්‍රකාශ කර ඇති බව සඳහන් වේ.

වැස්ස තද නිසා සිතල වැඩි වෙව්වී
 ඇඟපත වෙවුළාය සන්නිය ළං වෙව්වී
 එලොව පොල් පෙනෙයි අද නම් වැරදිවීවී
 හෝ ද හැටි ගෙයි දොයිද මගේ බුදු අප්පොවීවී

යනුවෙන් පියාගේ අනුකම්පාව හා ආදරය දිනා ගත් හැටි දැක්වේ. අන්දරේගේ මුවින් පිට වූ මුල්ම කවිය මෙය යැයි ජනප්‍රවාදයේ එයි. හාසා රසය ඉස්මතු වන නිර්මාණයන් මෙන්ම කාන්තාවන්ගේ රූපශ්‍රීය පළ කෙරෙන ශාංචාරාත්මක කාව්‍ය නිර්මාණයේලා ද අන්දරේ සතුව මනා ප්‍රතිභාවක් වූ බව පෙනේ. රුසිරු ළඳුන් අරඹයා ඔහු සිය කාව්‍යමය හැඟීම් පළ කර ඇත්තේ මෙසේය.

පාන් තරුව වැනි උවනත දිළිසීමා
 සින් ඉහට පෙනි ගෝමර ඉසුණු රමා
 හින් සිරුවේ යන නුඹ දැකල ළමා

කාන්දම සෙ ඇදුනයි මගෙ සිත වහමා අන්දරේ දක්ෂතා දැක්වූ තවත් විෂය ක්ෂේත්‍රයක් වන්නේ තේරවිලිය. එහිදී ද තේරවිලි කවි කෙරෙහි ඔහු වඩාත් හැකියාවක් දැක්වූ බවක් පෙනේ. ඔහු ඉදිරිපත් කළ තේරවිලි කවි මෙන්ම ඔහු විසින් තේරවිලි කවිද ඒ අතර දක්නට ලැබේ.

සිව් දෙන මග බලා සොහොනට ඇස් අටිනා
 සිව් දෙන දෙ පස මළ ගෙන යති අට පයිනා
 සිව් පණ සතර දෙන මළහට පණ කොයිනා
 සිවු පද මගෙ හරි ද මහරජ බලනු මැනා

බොහෝ විට තේරවීම් කවිද කතාද කියා

ඇත්තේ රාජ සභාවේදී බව පෙනේ. ඒ බවට ඉහත කවියෙන්ද නිදසුන් ලැබේ. තේරවීම්වලදී කැකිරිගම කවියා බොහෝ සෙයින් අන්දරේ සමඟ කරග වැදුණු බව ජනවහරේ කියවේ. අන්දරේ රජවාසල පණිවුඩකරුවකු වශයෙන් සේවය කළ බවද කියවේ. ඔහු එවැනි රාජකාරිවල යෙදුණු බව ඔහුගේ චරිතයේ විවිධ අවස්ථාවලින් පැහැදිලි වේ. සී සෑමේ උත්සවයට මී හරකුන් ගෙන්වීම අන්දරේට පැවරීමේ කතාව මේ බවට එක්තරා උදාහරණයකි. ඒ හැරුණු විට අන්දරේ පවසා ඇති පහත කවියෙන් ඔහු පණිවුඩකරුවකු බව සනාථ වේ.

සුන්දර මිණි කිරුළ දැරුව රජතුම වෙත ඉන්නේ
 සුන්දර පණිවුඩ කර දෙන මෙහෙකරු මම වන්නේ

අන්දරේ රජවාසල සේවය කරමින් සිටියදී අවසාන භාගයේදී ඔහුට රෝගයක් වැළඳී ඇත. කන්ද උඩරටදී ප්‍රතිකාරවලින් සුවයක් නොලද තැන ඔහු සිය අවසාන කාලයේ උපන් ගමට යෑමට රිසි වූ බව පෙනේ. තැගි බෝගද සෑප පහසුකම්ද ලබාදී සේවකයන්ද සමඟ ඔහු දෝලාවෙන් රුහුණු ගමරට බලා පිටත් කරවීමට රජතුමා කටයුතු කර ඇත. රජතුමා අන්දරේට කොතරම් හිතෙහිව සිටියේද යන්න එහිදී පැහැදිලි වේ. අකරමඟදී රෝගය උත්සන්නව ඔහු තුරු සෙවනක විවේක ගත් අවස්ථාවේදී ඔහුට බීමට අසලක පැන් බිදක් සොයා ගැනීමට නොහැකි වූ බව පෙනේ. අන්දරේගේ අවසානය සිදු වූ මෙම ප්‍රදේශය

හම්බන්තොට කිස්සමහරාම පාරේ උඩමලල ග්‍රාමය බව ද එහිදී ඔහු කියූ පහත කවිය ඔහුගේ අවසාන කවිය බවද පැවසේ.

රිදී කළේ රන් කොතලේ බීජු මට
නිකම් කළේ පැන් නැති විය පිපාසෙට
කොට්ට මෙට්ට ඇඳ ඇතිරිලි ඇති මෙමට
පණ යන්නට විය පළ වීර ගස් යට

අන්දරේ මියගිය බව සැළ වූ පසු රජකුමා එම ස්ථානයට පැමිණි බව ජනප්‍රවාදයේ සඳහන් වේ. ජනකතා ජනකවී ඇතුළු ජනශ්‍රැතියට තෝකැන්නක් වූ අන්දරේගේ චරිතය සිංහල ප්‍රස්තාව පිරුළු රාශියක් නිර්මාණය වීම සඳහා පසුබිම් වී ඇත. එවැනි ප්‍රස්තාව පිරුළු කීපයක් මෙසේ දැක්විය හැකිය. අන්දරේ ගොනා වුණා වාගේ, අන්දරේ සීනී කැවා වාගේ, අන්දරේ පොල් පැළ බැලූවා වාගේ, අන්දරේ කිරි කැවා වාගේ, අන්දරේ මැරිලත් රජ්ජුරුවන් හිනැස්සුවාලූ. මෙම තොරතුරු අනුව අන්දරේ යනු ජනශ්‍රැතියේ කොතරම් දුරට මුල් බැස ගත් චරිතයක්ද යන්න පැහැදිලි වේ. සරත්චන්ද්‍ර ජයකොඩි මහතා ප්‍රකාශ කර සිටින්නේ අන්දරේ, මුං කොටුවේ රාල, කවට මැහැල්ල යනාදීන් පරිහානි සමයේ රට පාලනය කළ නරපතීන්ගේ දුක් දොමිනස් මොහොතකට වුවද සමනය කළ බවට සාක්ෂි හමුවන බවයි. අන්දරේ සම්බන්ධ කතාන්දරයක් පහත දැක්වේ.

තෝරවිල්ලක්

රජකුමා විනෝදයට කැමති කෙනෙක්. එකුමා කවිවලට කතාවලට බොහෝම මනාපයි. රාජ සභාව රැඳුණේ වෙලා රජකුමා හිතේ සතුටින් සිටි අවස්ථාවක එකුමා සියලු දෙනාටම ඇහෙන්නට තෝරවිලි කවියක් කීවා. කවියෙන් කියාපු ඒ තෝරවිල්ල මෙන්න මෙහෙමයි.

දාර තිහයි එක නම මුල් කර තැනුවා
පාර තිහයි ගැහුවක් බියකුත් නැතුවා
කොන් සතරයි කණු සතරයි ගෙට ඇතුවා
තෝරාපන් ඊයේ මගදී දුටුවා

මේක අහපු ඇමැතිවරු, සෙනවිවරු එකිනෙකාගේ මුහුණ බලමින් උත්තර හෙවවා. සමහරු තම තමන්ගේ දැන උගත්කම් පෙන්වන්නට එක එක විදියේ පිළිතුරු කීවා. ඒත් එක් කෙනෙක්වත් නියම විදියට තෝරුවේ නෑ. රාජ සභාවේ කාටවත් මේක තෝරන්න බැරි බව තෝරුම් ගත්තු රජකුමා හෝ දයි අපි බලමු අන්දරේට ඇහැකිද කියලා මේක තෝරන්න කියා කීවා. එතෙක් වෙලා පැත්තකට වී සිටිය අන්දරේ ඉස්සරහට පැමිණ රජුට නමස්කාර කර එකුමා අහපු තෝරවිලි කවියට කවියෙන්ම පිළිතුරු දුන්නා.

දාර තිහයි එක පිට එක ගැවසී ය
වට පිට යන කලට කනු සතරෙන් යා ය
ගෙට වැඩි කලට කිසි බියකුත් නැතුවා ය
මට පෙනෙනා ලෙසට මහරජ ඉබ්බා ය

කාටවත් බැරි වුණු තේරවිල්ල අන්දරේ තේරුවා. ඒ නිසා රජු සතුටු විය. ඒත් අන්දරේ අවසාන පදයෙන් 'මහරජ ඉබ්බාය' ලෙස රජතුමාට උපහාස කළ බව කොයි කාටත් වැටහුණි. ඒ නිසා ඔහුට වහාම ද`ඩුවම් ලබා දෙන ලෙස රාජ සභාවේ අය ඉල්ලා සිටියා. එහෙත් අන්දරේ කවිකමේ හපන්කම පෙන්වමින් තේරවිල්ල ඉතා දක්ෂ ලෙස තේරූ නිසා අන්දරේගේ දක්ෂකමට රාජ ප්‍රසාදත් කැඟී බෝගත් ලැබීය යුතු බව රජතුමා ප්‍රකාශ කර සිටියා.

තාවකාලික කලීකාවාර්ය එස්. එම්. නිලුෂා සඳමාලී
සිංහල අධ්‍යයනාංශය
ජේරාදෙණි විශ්වවිද්‍යාලය

නර්භාමිගෙ වැඩ පොඩ්ඩක්

කවිද ලොක්ක

ඔන්න එක දවසක් තරුණ නරියෙක් එහෙම නැත්නම් නරි ගැටයෙක් කැලෑව ලඟම තියෙන ගමක ගමරාලගෙ වත්තකට හොරෙන් පැනල කිතුල් ගහක් යට බාල තිබුන හොඳ කොලීටි රා මුට්ටියකින්, වට පිට බලල හොරාට රා කට ගොන්නකට හොඳටම බිල බිල, ගමරාල එන්න ඉස්සෙල්ල එතනින් ශේප්වෙලා යන්න ගියා. ඒත් ඩෝප් මරගාතෙ නිසා වැනි වැනි කැලෑව මැද්ද්දත් තමන්ගෙ ගෙදර පැත්ත බලාගෙන ඇවිදගෙන යනකොට, පුලුවන් නම් කියපන් ඩෝ, කැලෑවට රජා කවිද?, කවිද? යකෝ රජා කියල, කිය කියා කෑ ගහන යනව. ඕන්න ඔහොම යනකොට අලියෙක් පාරෙ අයිනෙ පැත්තකට වෙලා උගෙ පාඩුවේ කොල අතු කඩ කඩා ක කා ඉන්නව. ඉතින් අපේ මේ හොඳටම බිල වෙර්වෙලා හිටපු නරි ගැටය අලියගෙ උගේ විසාල කකුලක හයියෙන් හැප්පි හැප්පි අහනව, අඩෝ, කියපන් හපන පුලුවන් නම් මේ කැලේට රජා කවිද කියල. අලිය මේක ගනන් ගන්නෙ නැතුව අලිය කොල අතු ක කා හිටිය. ඒත් නරිය මේ පුස්සෙන නොකඩවාම අලියගෙ කකුලෙ තව තව හයියෙන් හැප්පි හැප්පි අහනකො අලියට හොඳටම කේන්තිගියා. කේන්ති ගිහිල්ල අලිය උගේ ලොකු හොඩවැලෙන් නරිය අල්ලගෙන, අලිය උගේ ඔලුව වටේටම සක බමරයක් වගේ, නරිය කිප වටක්ම කරකවල කරකවල නරිය කැලේට උඩන්ම විසි කරා. එතකොට නරිය ගිහිල්ල වැටුනෙ ලොකු පඹ ගාලක් උඩට. ඒත් නරියගෙ ඩෝප් එකයි අලියගෙ කැර කැවිල්ලයි නිසා පැය ගානක් ගියා නරියට පියවි සිතියට එන්න. ඊට පස්සෙ නරිය ඔලුව උස්සල ටිකක් ඒ පැත්තට මේ කරකවල, පොඩ්ඩක් අතට පයට එක්සසයිස් ටිකක් එහෙම කරල පඹගාලෙන් බැහැල අලිය ලඟට ගිහිල්ල අලියට හිමිහිට කියනවලු

ඇයි අලියෝ, උඹට ඕකට ඔව්වර කේන්ති ගියේ. ඕක එව්වර කේන්ති ගන්න දෙයක්ද? සිමිපල් එකක්නෙ. දන්නෙ නැහැයි කියල කිව්වනං ඉවරයිනෙ. වැඩේ එතනින්ම ශේප්නෙ කියල.

නරියා සහ කොටියා

ඔන්න ඉස්සර කාලෙ ඉඳලම කැලේ ඉන්න කොටියි නරියි ජන්මාන්තර වෙවරක්කාරයෝ. මෙන්න මේ කියන කොටි දෙනට හිටිය පොඩි පැටව් දෙන්නෙක්. දවසක් මේ කොටි දෙන පැටව් දෙන්නගෙ මුහු දෙක ඉඹල, පොඩ්ඩක් ලෙවකාල එහෙම කිව්ව මම පොඩ්ඩකට කැලේ මැද්දට යනව උඹලට කෑම ටිකක් සොයාගෙන එන්න. එතකන් උඹල පරෙස්සමෙන් හිටපල්ල කියල යන්න ගියා. මේ කතාව කපටි නරිය හැංගිල හොරෙන් අහගෙන හිටිය. කොටිය ගියාට පස්සෙ නරිය කොටි පැටව් දෙන්න ලඟට ඇවිල්ල අහනව කෝ උඹලගෙ මහඵකා කියල. එතකොට උන් දෙන්න බයේ ගැහි ගැහි කිව්ව කෑම හොයන්න කැලේ මැද්දට ගියා ආයිබොවන් කියල. එතකොට නරිය පැටවුන්ට කියනව තොපි දැනගනිව්, කියපල්ල උඹලගෙ මහඵකාට මම උන්දැට ගහනව, නැත්තං හොඳටම නෙලනව කියල කොටි පැටව් දෙන්නගෙ කන් දෙකත් මිරිකල එතනින් ගිහිල්ල ඒ කිට්ටුව පදරක් අස්සකට වෙලා මොකද වෙන්නෙ කියල හැංගිලා බලාගෙන හිටිය.

ටික වෙලාවකට පස්සෙ කොටිය දඩ මසක් අරගෙන පැටව් දෙන්න ඉන්න ලෙන ලඟට ආව. ආව විතරයි පොඩි උන් දෙන්න කොටියගෙ ඇඟෙ එල්ලේල ලතෝනි දි දි අඩ අඩ කියනව නර්නාම් ඇවිල්ල කිව්ව උඹට ගහනව, මරණව කියල කියන්නෙයි කිව්වයි කියල. එතකොට කොටිය කියනව පැටවුන්ට - මොන පිස්සුද ඔං ලමයිනෙ. උන් නරියෝ අපි කොටි, අපි කැලේට ලොක්කො. උන්ට සුලුවන්ද අපට මොකත් කරන්න. උඹල ඔය නැතුව මෙන්න මේ මස් ටික කාල සෙල්ලම් කරපල්ල කියල.

මේක අහගෙන හිටි නරිය කට කොනෙන් පොඩි හිනහවකුත් දාල කනක් පොඩ්ඩක් එහෙම කහල හැංගිලා හිටිය පදුරෙන් හිමිහිට ශේප්වෙලා යන්න ගයා.

රට දවස් ගනනකට පස්සේ තවත් දවසක අර වගේම නරිය හැංගිල ඔලන් හිටිය කොටිය පැටව් දෙන්න තනිකරල දඩයමේ යනකං. නරිය මේ පාර පැටව් දෙන්න ලඟට ඇවිල්ල දෙන්නගෙ කන් දෙකෙන් ඇදල හොල්ලල මෙන්න මෙහෙම කියනව - කියපල්ල උඹලගෙ මහ එකාට මම උාට හොදටම තලනවයි සබ්බුව දෙනවයි කියල. රට පස්සෙ නරිය එදා වගේම අර ලඟ තියෙන පදුර අස්සට වෙලා මොනවද වෙන්නනෙ කියල සද්ද නැතුව මහ කොටිය එනකං බලාගෙන හිටිය. ඕන්න ටික වෙලාවකට පස්සෙ කෑමත් අරගෙන කොටිය ආව. එතකොට පැටව් දෙන්න එදාවගේම අඩාගෙන ඇවිල්ල ඔයවෙලා කොටියට කිව්ව අද නම් උඹට නරිය හොදටම ගහනවයි, සබ්බුව දෙනවයි කිව්වයි කියල. එතකොට කොටිය සිනාවෙලා පැටවුන්ට කියනව, නරි, උන් මොක්කද? අපි කැලේ රජාල. උඹල ඔය නැතුව හිටපල්ල කියල. මේ කතාව ආසගෙන හිටිය නරිය පොඩ්ඩක් කනක් කහල, හික් හික් ගාල හිනාවෙලා, සද්ද නැතුව පදුරෙන් පැත්තකට වෙලා නරිය උගේ ගෙදරට යන්න ගයා.

ඕන්න රට තව සුමානෙකට විතර පස්සෙ ඉස්සර වගේම මහ කොටිය කෑම හොයන්න පැටව් දාල යනකං බලං හිටල නරිය කොටි පැටව් දෙන්න ලඟට ඇවිල්ල උන් දෙන්නගෙ ඔලු දෙක එකට හප්පල ඇඟිල්ලකුත් දිඟකරල කියනව අද නම් අර එදා කිව්ව වගේ උඹලගෙ මහ එකාට අද නම් සබ්බුව දෙනව දෙනවාමයි, දිල මරනව කියල වෙනදවගේ පදුර අස්සට ගියා. පැටව් දෙන්න මේ කථාව අහල හොදටම ඔයවෙලා මහ හයිසෙන් කෑ ගහල අඩන්න පටන් ගත්ත. නරිය වෙනද වගේ අර පදුරට වෙලා බලගෙන ඉන්නකොට ඒ අඩන සද්දෙ ඇඟිල මහ කොටිය අති වේගයෙන්, හැටට හැටේ සිප්පි එකෙන් උවගෙන ඇවිල්ල පැටවුන්ගෙන් ඇසුව මොකද මොකද උනේ කියල. එතකොට කොටි පැටව් දෙන්න ඉඹ් ගස ගසා අඩ අඩා කියනව අද නම් උඹව මරනවමයි කියල දිව්රල නරිය කිව්වයි කියල. එතකොට කොටියට මේකට නප්පියටම නැග්ග. නැග්ග කොටිය උඩ පැනල කෝ මේ නරි කෑනහිලා, මම ඕකව මරණව කියල ඉව අල්ලල නරිය හැංගිල ඉන්න තැන උඩ බලල ඉවෙන් දැනගෙන පදුර පැත්තට උවන්න පටන් ගත්ත. එන පොට හොද නැති බව දැනගත්ත නරිය පන කඩාගෙන උවන්න පටන් ගත්ත. දෙන්න එක්ක බොහොම හයිසෙන් උවනව. නරිය උවගෙන උවගෙන ගහිල්ල දිරව්ව ලොකු ගහක දෙබලක නැත්නම් ලොකු බෙනයකට රිංගල හැංඟනා. එතකොට කොටියත් කොහොම හරි අමාරුවෙන් මේ ගහේ දෙබලට ඔලුව දාගත්ත. ඒත් උගේ කඳු රිංගව ගන්න බැර උනා පොඩි බෙනයක් නිසා. ඒ එක්කම උගේ ඔලුව හිරවෙලා ආපසු පස්සට ගන්නත් බැර උනා. මේ අතර නරිය කොහොමහරි ඇදි ඇදි රිංගල රිංගල බෙහේ අනිත් පැත්තෙන් එලියට ආව. එතකොට නරිය දැක්ක කොටියගෙ ඔලුව හිරවෙලා ගන්න බැරුව ඉන්න හැටි. ඒ පාර නරිය දැන් තමයි හොද වෙලාව හොද වාන්ස් එක කියල හිතල

නරිය ලොකු පොල්ලක් හොයාගෙන ඇවිල්ල කොටියගෙ පස්ස පැත්තට හයියෙන් තඩ් බාන්න පටන් ගත්ත. ඊට පස්සේ ඒක නවත්තල ටිකක් හති ඇරල කොටියගෙ වලිගෙන් අල්ලල ඒක කරකවල පොඩි සෙල්ලමකුත් දාල, වලිගෙ විකල විකල ආපසු බෙහේ අනිත් පැත්තෙන් ඇවිල්ල බෙහේට රිංගල කොටියගෙ මුන බලාගෙන, නරිය උගේ කොලර් එක එහෙම එක පැත්තකින් උස්සල කොලර් එක අස් කරල මෙන්න මෙහෙම කියනව - අඩෝ උඹ දැන ගනින්, දන්නවද ඩෝ? හරිද, අපි කිව්වොත් කරනව, අපි ඒ ජාතියෙ කොල්ලෝ, දැක්කද අපේ වැඩ කියල නරිය කොටියගෙ පස්සට තට්ටුවකුත් දාල හුවකුත් තියල උඩ පැනල විරයෙක් වගේ ගෙදර බලාගෙන යන්න ගියා.

නරියගෙ ගෙදරට යන අඩි පාර වැටිල තිබුනෙ ගමේ රාලහාමි ගෙදර ලගින්. ඉතින් ඒ ගෙදර ඉස්සරහ පැත්තෙන් යනකොට නරිය දැක්ක රාලහාමිගෙ භාන්සි පුටුව උඩ එදා දවසෙ පත්තරයක් තියෙනව. නරියට හිතන පත්තරේ ටිකක් කියවල එදා දවසෙ රටේ තොටේ නිවුස් ටිකක් දැන ගන්න ඕනෙ කියල. ඉතින් නරිය ගෙට ගොඩ වෙලා භාන්සි පුටුවෙ උඩ වාඩිවෙලා පත්තරෙන් මුන හා ඇත පත කවර් කරගෙන පත්තරේ කියවන කොට කොටියගේ ගහේ බෙහෙන් ඔලුව බේරගෙන බොහොම අමාරුවෙන් ගාට ගාට ඇවිදගෙන රාලහාමි ගෙදර ඉස්සරහින් යනව. එතකොට කොටිය දැක්ක රාලහාමි වෙනද වගේ පත්තරේ බලනවයි කියල. එහෙම හිතාගෙන පොඩ්ඩක් නැවතිල රාලහාමිගෙන් අහනව, ආ රාලහාමි පත්තරේ බලනව වගේනේ. මොනවද අද පත්තරේ අලුත් ආරංචි එහෙම තියෙන්නෙ කියල. එතකොට නරිය උගෙ කපටි කම දාල රාලහාමිගෙ කටහඩින් කියනව එව්වර විස්සේ නිවුස් එකක් නම් නැහැ කොටියෝ. ඒ උනාට හෙඩ් ලයින් එකක් තියෙනව නරියෙක් කොටියෙකුට ලේ එන්න සැහෙන්න පොල්ලකින් තඩ් බායි කියල. එතකොට කොටිය ඒකත් එහෙමද කියල එතනින් සද්ද නැතුව සේප්වෙලා යනකොට තනියම කියවනව, බලපල්ලකො මේ පත්තර කාරයන්ගෙ හැටි. මුං හැම තැනම. පොල්ලෙන් ගුටිකාල තුවාල වලින් ආපු පොඩි ලේ බිංදු ටික වේලෙන්නත් කලින්, ඒවට බෙහෙතක් දමා ගන්න උනෙත් නැහැ. මේ බල්ලෝ ඒ ටිකට මේක පත්තරෙන් දැමීමනෙ. කොටි කැලටම හරිම ලජ්ජාව.

ලාල් වරුසවිතාන

කැන්බරා

When I'm dead - by Nobel Laureate Sir Robindra Nath Tagore.

When I'm dead.
Your tears will flow
But I won't know
Cry with me now instead.

You will send flowers,
But I won't see
Send them now instead*

You'll say words of praise
But I won't hear.
Praise me now instead

You'll forgive my faults,
But I won't know
So forget them now instead.

You'll miss me then,
But I won't feel.
Meet me now, instead.

You'll wish you could have
spent more time with me,
Spend it now instead

When you hear I'm gone, you'll find your way to my house to pay condolence but
we haven't even spoken in years
Look , listen and reply me now.

Spend time with every person around you, and help them with whatever you can to
make them happy, your families, friends and acquaintances.
Make them feel Special because you never know when time will take them away
from you forever.

Alone I can 'Say' but* *together we can 'Talk'.
Alone I can 'Enjoy' but together we can 'Celebrate'
Alone I can 'Smile' but together we can 'Laugh'

WHAT THEY SAID BEFORE DYING - Subramaniam Sukumar

நான் என்னை உண்டாக்கினவரை சந்திப்பதற்கு ஆயத்தம். ஆனால் என்னை உண்டாக்கினவர் என்னை சந்திப்பதனால் வரும் வேதனைக்கு ஆயத்தமாய் இருக்கின்றாரா என்பது வேறு விடயம்.

I am ready to meet my Maker. Whether my Maker is ready for the ordeal of meeting me is another matter

Winston Churchill

நான் விரும்பிய பொழுது போய்விட விரும்புகின்றேன்.

செயற்கையாக எனது வாழ்வை நீடித்து கொண்டிருப்பது சுவாரஸ்யமற்றது.

கடமையில் எனது பணியை செய்து முடித்துவிட்டு நான் போவதற்கு நேரமாகிவிட்டது. அதனை அழகுடன் செய்து முடிப்பேன்.

I want to go when I want. It is tasteless to prolong life artificially. I have done my share, it is time to go. I will do it elegantly.

Albert Einstein

எனது நாட்டின் சேவையில் எனது உயிர் பிரிந்தால் நான் கவலைப்பட மாட்டேன். இன்று என் உயிர் பிரிந்தால் எனது ஒவ்வொரு துளி இரத்தமும் இந்த நாட்டிற்கு ஊக்கமளிக்கும்

I don't mind if my life goes in the service of the nation. If I die today every drop of my blood will invigorate the nation.

Indira Gandhi

கடவுளின் வருகையின் மகிமையை எனது கண்கள் கண்டுவிட்டன.

Mine eyes have seen the Glory of the coming of the Lord. Martin Luther King JR

சகோதரியே நீர் என்னை தொடர்ந்து வாழ வைக்க முயற்சிக்கிறீர். ஒரு பழைய நூதனசாலைப் வைத்திருப்பது உமது விருப்பம். ஆனால் நான் முடித்து விட்டேன். எனது கதை முடிவிற்கு வந்துவிட்டது. நான் மரிக்கப் போகிறேன்.

Sister, you are trying to keep me alive as an old curiosity but I am done. I am finished. I am going to die.

George Bernard Shaw

(தற்கொலைக்கு முன்பு) நான் போவதற்கு ஒரு இடமும் இல்லை. ஏனெனில் சிறிய பிள்ளைகளுடன் என்னால் எங்கும் போக முடியாதிருக்கிறது.

I have nowhere to go because with little children I will not be able to make.

P J Geobbells

(காதலியுடன் தற்கொலை செய்ய முன்பு) நான் எனது மனைவியும் கைது செய்யப்படும் அவமானத்திலிருந்து தப்புவதற்காக மரணத்தை தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

I myself and my wife . in order to escape the disgrace of deposition or capitulation, choose death.
Adolf Hitler

நான் எனது அவலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.
I await the end of the tragedy. Benito Mussolini

நான் என்னைப்பற்றி வரலாற்று ஆசிரியரிகளின் தீர்ப்பை குறித்துப் பயப்படலாகேன்.
I should not fear the historien's verdict. Neville Chamberlain

போய்வருகின்றேன்! சுவர்க்கத்தில் உங்களை சந்திப்பேன்.
Goodbye! I'll see you in heaven. John Rockefeller

அங்கே எல்லாம் மிக மிக அழகாக இருக்கின்றது.
It is very beautiful over there. Thomas Alva Edison

நாம் எல்லோரும் நாம் கண்ட தரிசனங்களை வெளிப்படுத்துகின்றோம். தரிசனங்கள் முடிந்துவிட்டன! அவ்வளவு தான்.
We all reveal our manifestations. This manifestation is over. That's all.
Leo Tolstoy

தொலைந்து போங்கள்,வெளியேறுங்கள் கடைசி வார்த்தைகள் என்பது வாழ்க்கையில் ஒன்றுமே கூறாதவடர்களிற்குரியவை.
Go on, get out! Last words are for fools, who haven't said enough.
Kaal Marx

மரிப்பது இவ்வளவு சுலபமான வேலையென்று எனக்கு முன்பு தெரியவில்லை. அல்லேலூயா ஆனந்தம் (இவ்விரு சொற்களை தமிழில் கூறினார்
I did not know that it was so easy to die "
His last word, pronounced in a whisper, was ' Joy! Joy! Hallelujah' the two first having been spoken in Tami
Daniel Poor (1789 -1855).

எனது இனிய கணவரும் பிள்ளைகளும் என்னை உலகோடு பிணிக்வும்
கயிறாக இப்பொழுது இல்லை. ஒவ்வொரு பிணைப்பும் இப்பொழுது
அறுந்துவிட்டது.. நான் சிறிதும் எதிர்பாராத வெற்றி இது.

Even my beloved husband and children cease to be ties to bind me to earth. Every cord is now broken. This is a victory for which I scarcely dared to hope Susan Poor

கர்த்தர் எவ்வளவு நல்லவர்
How good is the Lord "
Mrs.Winslow (Founder of Uduvil)

The Wisdom of Subramania Bharati (1880-1921)

சென்றதினி மீளாது மூடரே

சென்றதினி மீளாது மூடரே நீர்
எப்போதுஞ் சென்றதையே சிந்தைசெய்து
கொன்றழிக்குங் கவலையெனும் குழில்வீழ்ந்து
குமையாதீர்! சென்றதனைக் குறித்தல் வேண்டா
இன்றுபுதி தாய்பிறந்தோ மென்றுநீவீர்
எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக்கொண்டு
தின்றுவிளை யாடியின்புற் றிருந்துவாழ்வீர்:
தீமலெல்லாம் அழிந்துபோம். திரும்பிவாரா.

The past will not return, O fools!
Do not lose yourself in sorrow
Of viperous memories of the past.
No more talk of the past:
Hold on to the faith
"We are born a new today!"
Live in happiness enjoying the world.
What use if you'll not hear me
But must repeat past follies?

1816ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் காலடியெடுத்து வைத்த அமெரிக்க மிஷனரிமார், 1818ல் தெல்லிப்பழையிலும், மல்லாகத்திலும் ஆரம்ப தமிழ் பாடசாலைகளை நிறுவினாரகள். அவர்களுடைய கல்வி திட்டத்தின் முக்கியமான அம்சம், வயதிதற்கேற்ற பாட புஸ்தகம் (Graded text).

பால போதம் 2ம் புஸ்தகத்திலுள்ள ஒரு பாடம் பின்வருமாறு.

பால போதம் - 27ம் பாடம் - 2ம் புத்தகம்

1. உன் புத்தகங்களும் ஏடுகளும் கிழிந்து போகாதபடி கவனமாயிரு. அவைகளை ஒரு பெட்டியில் அல்லது உமலில் பவித்திரமாக வை.

2. குறித்த நேரத்தில் குறித்த படத்தைப் படி.

3. அந்தப் படங்களைச் சரியாக விளங்கிப் படி.

4. படித்த படத்துக்கும், மற்றும்ங் காரியங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் படிப்பினை எவையென்று கூடியளவு ஆராய்.

5. உனக்குத் தெரியாதவர்களை உபாதியாரிடம் அல்லது தேறின மாணாக்கனிடம் விசாரி.

6. மற்றவர்களுடய உதவியினால் ஒன்றை விளங்கிக்கொள்ளலாம். உன் சுய முயற்சியினால் அதை விளங்கிக்கொள்வது உத்தமம்.

7. ஒரு காரியத்தை பூரணமாய் விளங்கி அறியுமட்டும் அதை விடாதே.

8. விளங்கி அறியாதிருக்கில் வெட்கித்து மற்றவர்களிடத்திடற் கேளாமல் விடாதே.

9. மற்றவர்கள் துணை செய்வார்கள் என்று எண்ணி முயற்சி செய்யாதிராதே. உன் சுய முயற்சியால் அறிவைச் சம்பாதிக்கத் தெண்டி.

10. உனது பாடங்களிற்றேர்ச்சியடைய நோக்கி, நாளுக்கு நாள் உன் படிப்பிற் தேறுதல் அடையும்படி கவனமாய் இரு. தவறினால் மனம் முறியாது படி.

11. பிழை திருத்தப்பட்டால் அதை மனதில் கவனித்து பிட்காலத்தில் அப்பிழையில் அகப்படாதபடி தெண்டி.

12. நீ படிக்கிற பாடங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மனதில் அவதானித்து கருதாய்ப் படிக்கவேண்டும். உரத்துப் படிக்கிறவர்கள் தாங்கள் படிப்பதை மனதில் அவதானிக்க மாட்டார்கள்.

பவித்திரம் - சுத்தம்

முறிதல் - உடைதல்

சம்பந்தம் - சேர்மானம்

அவதானித்தல் - நினைத்தல்

ஆராய்தல் - விசாரித்தல்

தேர்ச்சி - தேறுதல்

1953ம் ஆண்டு ஜெமினி ஸ்ரூடியோ உரிமையாளர் எஸ் எஸ் வாசன் 'ஔவயார்' என்ற படத்தை தயாரித்து முடித்தார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அறிஞர் அண்ணாவை 'ஔவயார் படம் எப்படி?' என்று கேட்டார். அறிஞர் அண்ணா 'உனது படம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை' என்றார். எத்தனையோ பெண் பாற் புலவர்கள் ஔவயார் என்ற பெயருடன் வாழ்ந்தனர், எல்லாரைப் பற்றியும் பல பல கதைகள் உண்டு. நீ எல்லாவற்றயும் ஔருவருடைய கதையாகக் கூறியது தவறு. இதனாலேதான் உன்னுடைய படம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றார்.

கமில் சுவலபில் என்ற செக் குடியரசைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞன் ஔவயார் என்றால் தாய், வயோதிப மாது, பெண்துறவி முதலியவற்றை குறிக்கும் சொல். குறைந்த பட்சம் நாலு பெண்பாற் புலவர்கள் ஔவயார் என்ற பெயருடன் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கமில் சுவலபில் தமிழறிஞர்கள் எல்லோரும் போற்றுகின்ற பிறநாட்டு ஆய்வாளர்.

பின்வரும் பாடல்கள் ஔவயாருடையவை. இவர் சங்கமருவிய காலம் அல்லது அறநூல்களின் காலம் என்ற கட்டத்தில் வாழ்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும். ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, மூதுரை, போன்ற அறநூல்களை இயற்றியவர். கி பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி பி ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை சங்கமருவிய அல்லது அற நூல்களின் காலம் எனப்படுகின்றது.

ஔவயாரின் சிந்தனைகள் ஆழமானவை. இன்ன இன்னாருடன் எவையெவை முடிந்துவிடும் என்று கூறுகிறார்.

தாயோடறுசுவைப்போம், தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான் பெற்ற செல்வம் போம் - ஆயவாழ்
வுற்றாருடன்போம் உடன் பிறப்பாற் தோள்வலி போம்
பொற்றாலியுடன் எவையும் போம்.

ஆயவாழ்வு: பெருவாழ்வு

பொற்றாலி: வாழ்க்கைத்துணை

கொடியது

கொடியது கேட்கினெடிய வெவ் வேலோய்
கொடியது கொடியது வறுமை கொடியது
அதனிலுங் கொடியது இளமையில் வறுமை
அதனிலுங் கொடியது ஆற்றொணா கொடுநோய்
அதனிலுங் கொடியது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனிலுங் கொடியது இன்புற அவர் கையில் உண்பது தானே

இனியது

இனியது கேட்கின் தனிநெடுவேலோய்
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனிலும் இனிது ஆதியை தொழுதல்
அதனிலும் இனிது அறிவினைச் சேர்தல்
அதனிலும் இனிது அறிவுள்ளோகளைக்
கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே

அரியது

அரியது கேட்கின் வரிவடிவேலோய்
அரியது அரியது மானுடனாதலரிது
மானுட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறந்தால் அரிது பேடு
நீங்கிப் பிறந்த கலையும் ஞானமும்
கல்வியும் வாழ்ந்தவரரிது.

பேடு: பெண்மை

ஔவயாரின் பாடலகளை, குறிப்பாக அறநூற்களைத் தமிழ் மக்கள்
கற்றுத் தேற வேண்டும். அவருடைய ஞானம் நமக்கு எப்பொழுதும்
கைகொடுக்கும்

எஸ் சுகுமார்

மாமியார் பற்றிய பழமொழிகள் - Proverbs (Compiled by Subramaniam Sukumar)

மாமியார் வீடு மகா செளக்கியம்
நாலு நாள் போனால் நாய் படாப்பாடு

மாமியார் செத்து மருமகள் அழுகிறது போல

மாமியார் உடைத்தால் மண் குடம்
மருமகள் உடைத்தால் பொன் குடம்

மாமியார் மெச்சிய மருமகள் இல்லை
மருமகள் மெச்சிய மாமியார் இல்லை

மாமியார் செத்து ஆறாம் மாதம் மருமகள்
கண்ணில் தண்ணீர் வந்ததாம்

மாமியாரும் சாகாவோ மனக்கவலையும் தீராதோ

மாமி ஒட்டினாலும் பானை ஒட்டாது

மாமியாரைக்கண்டு மருமகன் நாணுகிறது போல

மாமியார் உடை குலைந்தால் வாயாலும் சொல்லக்
கூடாது கையாலும் காட்டக் கூடாது

மாமியார் தலையிலே கையும் மாப்பிளைமேல் சிந்தையும்

Vesak Celebration at our Temple - By Udara Manage

The lights from various coloured lanterns beamed through the night sky. The fragrance of Sri Lankan food lingered. The excitement of devotees filled the air. This was the Vesak Celebration. The Vesak festival was held on May 1st, at the temple. We celebrate this day with decorations, food and performances by the children and the parents. This event brought the Sri Lankan community together to enjoy a fantastic festival and bring happiness and pleasure.

On Vesak, we lit up the temple with bright lanterns and lights. The temple was covered in various colour lights, and paper lanterns adorned the temple. The lanterns were made with tissue paper and bamboo sticks, and inside was a tea light with a bright colour. Many children of the temple devotedly built these lanterns, and around a hundred were made. The children radiated dedication with every lantern they made. The rotating lantern captured the attention of all present.

In addition to the decorations, a food fair sold an assortment of traditional and modern foods. Some foods were patties, Kottu, hoppers, spicy Kadala, and more. The Kadala Karaththaya was a favourite and was loved by all. Many volunteers held the food fair, and all the proceeds from the food were donated to the temple's development. This year there was a vast array of people of different cultures who attended our Vesak festival. Many people enjoyed the traditional food and watched the performances choreographed by our teachers and parents.

Another great tradition we do is Bhakthi Geetha (devotional songs). Children and parents all sang Sri Lankan songs. During our Vesak, all the children wore the traditional *lama sari* and sang the songs with devotion. Afterwards, dancers

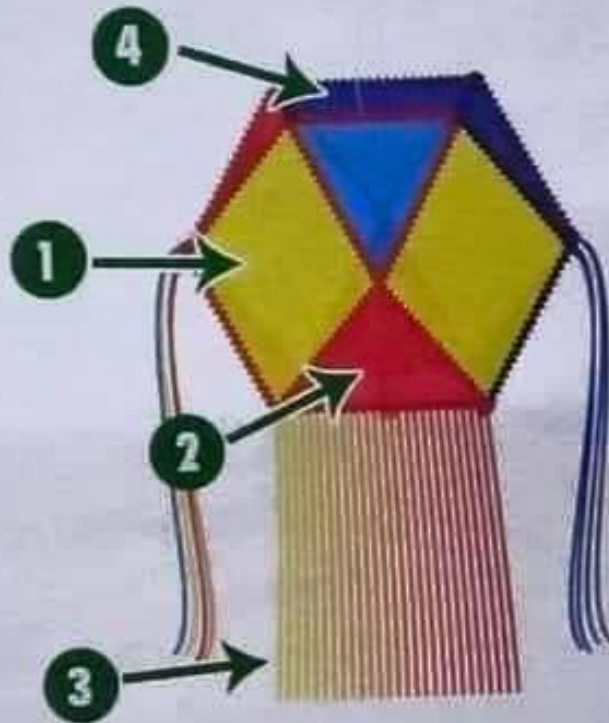
performed for everyone with beautiful and traditional dances, keeping our heritage alive. This year the drama was about the *Angulimalla* Jataka story. Like all other Jataka stories, it is a story used to convey the teachings of the Buddha. The drama performance was a combination of dance and performing. The drama was performed by students of the temple and choreographed by the teachers.

Vesak brings delight to us and represents our heritage. We celebrate this day with joy and happiness, and it fills us with devotion. The reason for which we celebrate Vesak is that it is the anniversary of Lord Buddha's birth, enlightenment and Nirvana (passing). We celebrate this day to pay our respect to Lord Buddha.

By Udara Manage
Class 3
Dhamma and Sinhala Language School
Sri Lanka Buddhist Vihara

අට්‍රි කට්ටමේ තෝරා දැන සිටියාද

- ❶ කමචතුරස්‍ර හතර - චතුරාර්ය සත්‍යය
- ❷ ත්‍රිකෝණ අට්‍රි - අට්‍රි ලෝ දහම්
- ❸ රැළි කමුහය - නිම නොවන සසර ගමන
- ❹ උඩ යට හිස වීම - ඉපදීම සහ මරණය

අච්චෝදයෙන් යුතුව ආමිස පුණ්ණි යෙදෙමු.

New Year Celebration – Jayantha Somasundaram

ASLA along with eleven other Canberra-based Sri Lanka community and sports organisations hosted this year's New Year celebration on 24th April. Such celebrations have always been more than the community's efforts to mark the commencement of another year. They are a cultural encounter based on centuries-old traditions which meet a spiritual need, enabling the community to reflect on its past, celebrate the present and embrace the future.

This year's celebration was held at Stage 88 in Canberra's Commonwealth Park. It was planned as an all day affair with a range of events and activities that included young and old, men and women, Sri Lankan and non-Sri Lankan.

The program was structured around a carefully considered COVID Safe Plan which set down guidelines for participants, volunteers and guests, covering requisite documentation, physical layout, social distancing, hand and equipment sanitising, strict food serving procedures and the use of masks, gloves and face shields. Volunteer Covid Marshals were on duty throughout the day, and meals were provided in individually boxed containers in order to minimise contact.

The morning's program included a fancy dress parade for children along with traditional games for different age groups. There was healthy competition during the games and attractive prizes for the winners. Two young comperes Ruvi and Kavinya who acted as master and mistress of ceremony provided an introduction to the younger generation as well as to our guests, on the significance and meaning of the customs and traditions that were being observed.

The formal proceedings began in the afternoon with the lighting of the traditional oil lamp, signifying the dawn of a new year, one that would be illuminated by the light of goodwill, generosity and respect. This was followed by blessings invoked by the Buddhist and Hindu prelates.

The President of ASLA Lasath Lecamwasam welcomed everyone present and thanked our guests for their support. He was followed by members of the ACT Legislative Assembly who commended the community for celebrating their customs and traditions and hosting such a widely attended function. The final address was by the Acting Sri Lanka High Commissioner who conveyed the good wishes of the government.

During the afternoon groups of performers entertained the audience with a series of colourful and captivating musical and dance items, some of which included young and budding performers. The finale was a beauty and talent pageant to select and crown the *Avuruddu Kumaraya* and *Kuḥmariya* (Prince and Princess).

Sinhala New Year at the Temple - By Thenuki WD

Sinhalese New Year, also known in Sri Lanka as 'Aluth Avurudda' is an important celebration in our temple. It is a great way of connecting to our heritage and culture while having plenty of fun. This year many of our Dhamma school children and many others participated in a variety of new year games and competitions in a similar manner to that of children in Sri Lanka. Children in Australia were given the chance to experience a traditional celebration even when they were oceans across from Sri Lanka. This is important for young children to learn about proper ways of celebrating the new year and keeping their culture within them. Before the games commence, the children gathered around with their parents to view the lighting of the hearth. A clay pot was filled with milk and a fire was lit underneath. The kids watched in wonder as the milk boils and overflowed from the pot representing happiness and prosperity. All of the children were then blessed by a monk with herbal oil in the oil anointing ceremony, and then proceeded to worship their parents and started the new year. The games were then ready to begin. Children were given the chance to represent different Sri Lankan people or characters in the wonderful 'vikata andun tharange' or fancy dress parade. Dressed up as fruit sellers or village folk, the kids paraded around showing off their costumes. Another well loved event at our new year festival is the selection of 'Aurudu Kumara and Kumari' or new year prince or princess. Lots of young children wear colourful, traditional clothes to the festival and the selection of Kumara and Kumari gave them a chance to present their beautiful clothing to the crowd. All of the children and even the parents then played many more traditional games such as pin the eye on the elephant, tug of war and the lime and spoon race. The festival ended with a recap of what the Sinhala New Year means to us. The Sinhala New year festival is a great way to connect with our culture while having lots of fun!

By Thenuki WD
Class 3
Dhamma and Sinhala Language School
Sri Lanka Buddhist Vihara

THE MUTTUKUMARU CRICKET TROPHY – By Jayantha Somasundaram

The Commonwealth High Commissions in Canberra regained the Muttukumar Cricket Trophy at this year's fixture, when they beat the team fielded by the Department of Foreign Affairs and Trade. In the match played in March at the Forrest Oval, Sri Lanka's Acting High Commissioner in Canberra HE Senarath Dissanayake captained the winning team.

The Muttukumar Cricket Trophy is one of the most amazing icons of Sports Diplomacy. Its origins go back almost fifty years when the then Ceylon High Commissioner in Pakistan, Anton Muttukumar, organised a cricket match between a team made up of players from Commonwealth Missions in Karachi to take on a local Pakistani team.

At a time and in a situation where Indo-Pakistan relations were poor, the High Commissioner Muttukumar was able to persuade 'GP' Parthasarathy the Indian High Commissioner, to captain the diplomats' team in the match that drew a significant and enthusiastic crowd of spectators and earned the appreciation of President Ayub Khan. GP was an outstanding diplomat and sportsman, a double University Oxford Blue in cricket and hockey who would go on to become Delhi's Permanent Representative in New York.

The successful experiment would be replicated in Canberra in 1963 when Anton Muttukumar took up the position of High Commissioner. The game between players from Commonwealth Missions and a Canberra team took place at the Duntroon Oval. It was hosted by the ADFA Commandant, Major General Basil Findlay who had been at the Imperial Defence College London with Major General Anton Muttukumar in 1955. His son Tony a keen cricketer who as a schoolboy played for St Joseph's recalls that the Chief Guest that day was Prime Minister Robert Menzies.

In 1966 when High Commissioner Muttukumar completed his tour of duty he presented the Muttukumar Cricket Trophy to the Royal Commonwealth Society who thereafter hosted an annual fixture between Commonwealth High Commissions in Canberra and a team from the Department of Foreign Affairs and Trade.

Anton Muttukumar's son Tony displays the Muttukumaru Trophy while Sri Lanka's Acting High Commissioner in Canberra HE Senarath Dissanayake who captained High Commissions team is being congratulated by the DFAT Captain Shashi Samprathi.

Karmic thoughts – Sangita Ashok

Of life quarantined
In landlocked Zambia
Lusaka with its unchanging summers and mosquito-less heat
Your life swaddled within *Chitenjes*, the wrap amid which dark babies shyly peep
Kaunda's vision of humanism embraces you
You meet African people for the first time in your young 26 years
Your work permit on US\$255 a month appears grand
You leave your family behind and take a plane to nemesis
Into a freedom that unbeknown to you
Is to enmesh you into bondage

You miss your daily drive along Galle Face
Busy days at the office
Sari clad, gentle yet firm - your opinion matters
Now a young mother
You are new to home and hearth
You miss the life of a professional woman
The long conversations with your daddy
The jokes and the movies with your smiling mother
You miss the blue of the sea
In a landlocked nation

You meet Africans see their lives in the *kraal*
Drive to Harare, Livingstone – it sounds romantic
Poverty on the street, opulence in five star safaris
Back home in the confines of a secure gated commune
Your life draws sharp intakes of breath as you come up gasping for freedom
People divide into class, race and religion
You become aware that this soul within you which was inclusive
Is now learning to recognise the differences, to experience the divisiveness

You move to the mountainous kingdom of Swaziland
Another people, another place to start all over again, find friends
To remove the aloneness of your existence
Another land surrounded by South Africa
Now with child again you seek refuge in an Indian commune
But out of one's bosom you can only meet strangers

Your application for migration comes through
You have no idea why you applied to Australia
Nothing about that strange land has attracted you
The pictures that you see don't compete with the island that burns in your soul
The Sri Lanka you know of greenery, warmth, food, family and freedom
You arrive into the cold embrace of Melbourne
Where housing is hard, the apartment you finally secure is flooded by rats

You get taken to a tribunal and almost lose your one month bond
Because you have rejected the advances of an old creepy landlord

In the trams you see old women and men muttering
Everyone buries their heads, nobody looks at you
The fake laughter you begin to understand
The incessant talk of the weather
You leave the cold, windy Melbourne beaches to enter an even colder Canberra
Again you are landlocked.

The seasons leave you cold
It is the spring, summer, autumn and winter of discontent
In the public service you are another number
Out on the streets you are told to go back to where you came from
Fake modulated tones of civilisation hide behind sheaths of fury
At your blackness
Your garlic and ginger is frowned upon
Just as your decency

You weave your way in and out of the traffic, insignificant as the insipid coffee
That you are forced to drink with colleagues to suffer the chill of the winter
The acidity of promotions, the forced banter and the never ending boredom
Of discussing the weather, the cheap stand-up comedy of four letter words
And how lucky you are to live in this soul-less nation

Then covid-19 springs upon the world
Everyone is now locked up like you have been
In this quarantined world
Yours began decades ago when you left the shores
Of your motherland
That idyllic isle, the pearl in the Orient, lush and majestic in its spices
Tea, rubber and coconut, the garment workers and the fertile paddy

Have you paid your karmic debt, you bend your head in prayer?
Is it time for you to claim back your identity
To feel that breath of freedom, the warmth of the sea breezes
To blend into that oneness of brown, the pride of belonging
Only your timeless actions over this and many lifetimes will reward or punish you
You know that
Yet your heart pleads to an unyielding universe.

Best wishes from

GalaPhotographyStudio.com

your one stop shop for all your photography needs; weddings, portraits, business, family and more

Tel. 0431 476 469

Gala Photography

In aid of needy students scholarship fund
Alumni Association of University of Peradeniya
Canberra Chapter

Proudly Presents

යුග යුග ගී විකසිත

Yuga Yuga Gee Vikasitha
Cinematic Musical Experience

සංගීතමය සිනමා අත්දැකීම

හත්තනව ජායන සඳ

7
August
2021

@ TB Millar Hall,
Radford College, Bruce
6.30 p.m. onwards

This Event will not be Live Streamed

Tickets: Adult \$40, Tertiary Students \$30, School Children \$15

Complimentary refreshments at the entrance
Dinner available to purchase

Dissa 0421896488, Shashika 0406778373, Vidyani 0470656211
Rasika 0490946732, Dinidu 0405402237,
Hansika 0488212583, Pushpan 0410083192

Official Media Partner

Events Canberra

We are partnered with

ESBS | Engineered Solutions
for Building Sustainability

LEADER CAPITAL
Real Estate

Spice Market

The art and science of yoga – a personal journey - By Sangita Ashok

Yoga is increasingly being practised in the western world as a form of exercise that is seen to have healing properties. Light on the joints, easy in the mind; yoga has created quite a storm. It is yet another export from the east to the west that is increasingly being commercialised.

Let us begin by understanding what is yoga? The word yoga is derived from the Sanskrit root 'yuj' meaning to join or unite. Yoga is a spiritual discipline based on a science that aims to bring harmony in body and mind. It is an art and science for healthy living.

The practice of yoga began thousands of years ago, long before the age of religious and belief systems. It was initiated by seers who carried yoga to Asia, northern Africa, the Middle East and South America but found its fullest expression in India. The sage *Patanjali* codified the yogic practices, meaning and wisdom in the *Patanjali Yoga Sutras*.

Yoga has four broad classifications:

- Karma yoga – where we utilise the body
- Bhakti Yoga – where we utilise the emotion
- Jnana Yoga – where we utilise the mind
- Kriya yoga – where we utilise the energy

It is important for all aspiring yogis to follow the direction set by a yoga teacher or *guru*. In this *kal yug* it is important that we do not lose the essence of what yoga truly is. As it stands, most gyms are practising a commercialised version of what yoga really is. The *Surya Namaskar* or sun salutation as it is known for example is performed without invoking the spiritual blessings of the sun God, and without much understanding of the spiritual embodiment within the postures. However, it may just be the start of a journey for many an aspiring yogi.

I embarked on the yoga journey a few years ago surprisingly in rustic *Ratnapura*, when I joined my co-workers for evening yoga lessons in an old almost abandoned premises next to our workplace. A mix of hip hop dance moves for my old knees followed by the yoga routine evoked my curiosity in the practice of what it means to follow yoga and make it a part of your life. Fresh from Canberra, tired and beaten from the cold weather, my creaky knees gained a rhythm and flexibility that I had not thought possible. Practising within the confines of a hall where mosquitoes tiptoed onto all parts of exposed toes, arms and face, while the scare of dengue raged during the intense flooding of the river, the mighty *kalu ganga* was indeed a unique experience.

But I cherish how due the lack of buses to my home after lessons, my yoga teacher or my boss took it upon themselves to drive me and my colleague to our homes, and I was doubly lucky to find my mother eagerly awaiting me for dinner and companionship. The freshness of the scent of the jasmine flower hung heavily all around, the red of the ripe *rambutans* greeted me as I climbed the stairs, abundant at that time of the year, and the hushed chanting by the monks of the village temple added to the surreal beauty. Outside, the people milled around the roadside hoppers and stringhoppers, the *thambili*, and everything that was quintessentially Sri Lankan. The memories of the *koha* bird as it burst into its cooing as I walked daily in the morning to work take me back to

another world – the world that I had in my ignorance left behind to tread a more difficult path in unknown lands. But I digress.

Later in 2018, just by coincidence and partly driven by loneliness in Port Moresby, yoga was to beckon me in the Indian high commission. I became an ardent follower of yoga. Fat and obnoxiously overweight I made my way to learning yoga in the classic sense by a tough task master. He was a product of the initiative taken by the Government of India under the leadership of the Honourable Prime Minister of India *Shri Narendra Modi ji*, to spread the message of yoga around the world. I was a lucky beneficiary of this initiative.

For about three months I punished my body trying to contort it to achieve the required positions, learning the breathing techniques or *pranayama*, and meditation. While I gained the physical understanding of how to fashion my body in many *asanas* or postures, I was still not aware of how to use my body in the way it was meant to bring harmony and ease in movement and holistic well-being.

It was much later in Canberra that I finally understood the meaning of yoga. A weekly get-together to learn yoga rekindled my interest in understanding what yoga. Listening to Sadguru's discourses on yoga, especially paved the way for me to understand the essence of yoga.

Yoga in essence means union. It is the union of body, mind and soul. When these three combine in unison, in harmony like a symphony in an orchestra, a human being can step closest to the ideal of perfection. To practice yoga is to awaken your own spiritual consciousness with that of universal consciousness.

Yoga in its true sense is therefore not just exercise as interpreted narrowly by the western world but is an approach to holistic well-being, a means to achieve total harmony for man with man and nature, and with one's own inner consciousness.

Yoga is indeed the first step to understanding and evolving on ones path to freedom.

Australia Sri Lanka Association (ACT) Inc.

Association No: A01192

Committee Members 2020/2021

President	Lasath Lecamwasam
Vice President	Janaka Welikala
Secretary	Surangani Luck
Treasurer	Jayantha Somasundaram

Committee Members	Nayana Liyanage
	Ashrof Farouk
(Public Officer)	Savi Lecamwasam
	Irantha Rajapaksha
	Chitra Jayawardena
	Nalin Wanigasekera
	Shantha Ramasundara
	Ranjith Wijewickrema
	Anne Somasundaram
	Shehan Athauda
	Duvindra Pahalawela

Hon Auditor	Ushantha Jayawardana
--------------------	----------------------

Canberra Lankan provides information within the following conditions:

1. Canberra Lankan does not endorse or recommend any product or service, or facility advertised or mentioned on this site unless specifically indicated. In no event do we guarantee the product, service, or facility advertised or mentioned on this site unless specifically indicated.
2. The information and content of this site provided by Canberra Lankan does not necessarily represent the views held by Canberra Lankan, its editors or members of ASLA but writers or contributors.
3. By viewing pages contained on this site it is agreed to release and discharge Canberra Lankan from all liability which may arise, including liability in respect of defamatory material, on any database or linked website address and or software accessed from this site.
4. By accessing this site you agree to assume all risks associated with the use of the system, the site and the internet in general, including the risk to your computer, software or data being damaged by any virus which might be transmitted or activated by accessing this site in general.
5. The presence of copyrighted and other proprietary material without due credit or permission is neither malicious nor intentional. Canberra Lankan makes every effort to establish the bona fides of all material provided for publication, and accepts no responsibility where material provided by writers and contributors are submitted without due care to ascertain the copyright holder.
6. Copyright in general will remain the property of the author submitting the material, including text, photos, and other material of any type whatsoever. Copyright of the published magazine remains the property of Canberra Lankan.
7. Canberra Lankan provides no guarantees whatsoever for websites linked to the Canberra Lankan site, including the truth, accuracy suitability or completeness of linked sites.
8. Canberra Lankan undertakes to provide judicious care in compiling and providing accurate information on this web site, but accepts no responsibility for errors, omissions, completeness, alterations, or accuracy whatsoever.